

WALPO

2/10

POLITIKAN TUTKIMUKSEN KLUBI RY

HALUATKO ANSAITA RAHAA OPIKELUJESI OHELLA?

LIITY LEGIOONAAN!

Kysy lisätietoja.

TOIMISTO. TALOUS. PALVELU. IT. VARASTO. TEOLLISUUS. > WWW.LEGIOONA.COM

LEGIOONA

JATKUVAAN SATUNNAISEEN TARPEeseen.

LEGIOONA OY, Rehtorinpellonkatu 4 B, 20500 Turku,

Puh. (02) 2333 378 Fax (02) 2337 303

Sidotaan
nopeasti ja edullisesti

Pro gradut ym. päättötyöt

Kopiopalvelu!

Pahvivalmiste

Hämeentie 24, 20540 Turku
02-232 8879

Ma - Pe klo 8.00 – 15.30

TUNTURI – CRESCENT – MERIDA – BIANCHI – GT

Myynti:
It. Pitkätatu 38-40
20700 TURKU
(02) 232 8432 (+fax)

Huolto/Myynti:
It. Pitkätatu 34
(02) 232 8422

www.raispo.fi

palveleva pyöräkauppa

Päätoimittaja

Sebastian Koskinen
(snhkos@utu.fi)

Toimittajat

Saska Heino
Niki Sopanen
Sampo Peltola
Ville Okkonen
Piritta Jokelainen
Joni Kajander
Jussi Lammassaari
Matias Kallio
Kai Isoviita
Miika Sjöman
Johannes Elmnäinen
Mira Ojalehto
Matti Wiberg
Elias Laitinen
Sebastian Koskinen

Kuvaajat

Sebastian Koskinen
Tavis Ellis Buxton
Miika Sjöman
Niki Sopanen
Muut

Kannen kuva

Jacques-Louis David

Taitto

Sebastian Koskinen

Ilmoitusmyynti

Eero Jalava
(eerjal@utu.fi)
Johannes Elmnäinen
(jtelmn@utu.fi)

Julkaisija

Turun yliopiston Politiikan tutkimuksen
klubi ry (P-klubi)
Rehtoripellonkatu 4A, 2. kerros
20500 Turku
www.p-klubi.fi

Levikki

150

Painopaikka

Uniprint Turku

4 Pääkirjoitus

Sebastian Koskinen

5 Puheenjohtajan palsta

Joni Kajander

6 Bellum mea contra omnes

Niki Sopanen

8 Rikastettu todellisuus tänään ja huomenna

Sebastian Koskinen

11 Uusi pääsykoekirja esittelee oppiaineen tutkimusotteen

Miika Sjöman

12 ATK-maahisen niksinurkkaus

Johannes Elmnäinen

14 Väätöä varainkeruusta

Matti Wiberg, Elias Laitinen

16 Lenin ja Suomen Lenin-museo

Ville Okkonen

20 Ylähuone on verkosto

Mira Ojalehto

22 Maahanmuutosta

Kai Isoviita

23 Kaskuakatemia 2.0

Sebastian Koskinen

24 Klubilaiset yliopiston hallinnossa

Piritta Jokelainen

28 Hirmuhallitsijattaret

Saska Heino

32 Parasta seuraava?

Jussi Lammassaari

34 Vaihtopenkki Granadassa

Matias Kallio

38 Megalomaaninen mamma

Sampo Peltola

Naiset ja nostalgia

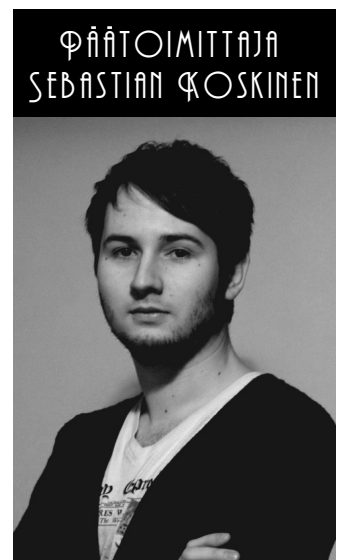
Nostalgikon elämä on täynnä paradokseja. On vain yksi suunta, tulevaisuus, mutta katse ei seuraa askelia. Silmät katsovat visusti menneeseen. Nykyhetki on usein vain pakollinen paha, aika ja paikka, jota täytyy paeta eiliseen tai huomiseen. Samaistuminen Caspar David Friedrichin taulun *Kreidefelsen auf Rügen* kahteen mieheen on helppoa. Toinen katselee jyrkän teeltä alas peloissaan menneisyyttä, kuolemaa. Nuorempi mies nojaa pelottomana puuta vasten katse korostetusti horisontissa, tulevaisuudessa. Kolmas hahmo, nainen punaisissa vaatteissa, keskittyy tähän hetkeen. Romantikkona Caspar ymmärsi ihmisyyden mielestäni varsin hyvin. Osaako mies elää hetkessä? En tiedä, mutta oma katseeni on lähes poikkeuksetta menneessä tai tulevassa. Nykyhetki on kiirastuli, jonka polte useimmiten satuttaa, ei virvoita.

Nostalgikolle viheliäinen anakronismi luuraa jokaisella nurkalla. Kun ihastelen 1800-luvun tapakulttuuria, orastavaa modernismia tai aatelisten kauniita kartanoita, unohdan helposti, että kauneus ja väkivalta kulkevat käsi kädessä. Jokainen monumentti saattaa olla verellä ja sorrolla rakennettu. Etiketti ja upeat vaatteet eivät olleet vain estetiikkaa; ne erottivat raa’asti ihmiset ja yhteiskuntaluokat toisistaan. Menneen hohto oli etuoikeutettujen hohtoa. Maalaispojan arki oli rankkaa ja ankeaa, ja pastoraali usein vain lumetta tai taiteilijoiden kuvitelmaa. Menneisyyden metsästäjän haaviin ei valitettavasti tartu vain hohtoa ja kauneutta, vaan myös kurjuutta ja harmautta.

Teoksessaan *Tiedon tyttäret* Marjo Nurminen käy ansiokkaasti läpi naisten historian 3500 vuoden ajalta. Kirjassa Nurminen tarkastelee naista tieteentekijänä, filosofina, hallitsijana ja kirjailijana. Ottaen huomioon, että naista pidettiin milloin sieluttomana, milloin kyvyiltään puutteellisena, ovat naiset saavuttaneet asemaansa nähden hämmästyttävän paljon – tietysti sen ohella, että he ovat kannatelleet arkisilla urotöillään yhteiskunnan tukipilareita. Korkeakouluopetukseen naisilla ei ole ollut historiallisesti oikeutta, mikä entuudestaan rajoitti naisten elämää

ja vaihtoehtoja. Matka naisten historiaan kertoo samalla miehistä – myös filosofeista – paljon sellaista, jota ei oppikirjoissa lue. Esimerkiksi Aristoteles pohti, missä määrin nainen on yhtä ihminen kuin mies. Jälleen on hyvä pitää mielessä anakronismin peikko, sillä niin miehet kuin naiset olivat luonnollisesti aikansa tieteen, uskonnon ja tapakulttuurin sitomia. Kaikkea tällä ei voi tietenkään lakaista maton alle, varsinkaan koska aina on ollut myös miehiä, jotka ovat nähneet sukupuolet tasavertaisina.

Itsemääräämisoikeus ja mahdollisimman laajat vapaudet ovat asioita, joita pidän ihmisarvoisen elämän kannalta kiistattoman tärkeinä. Toisaalta juuri vapaus kaikesta, myös sukupuolesta ja tavoista, on hävittänyt naisesta naisen ja miehestä miehen. Näiden konventioiden hävitessä tilalle on tullut jotain sellaista, jota en voi pitää erityisen kauniina tai hyvänä. Näin siis kärjistäen ja nostalgikon silmin. Kun katson Evelyn Waugh’n romaanin pohjalta tehtyä televisiosarjaa, *Brideshead Revisited*, tunnen suurta kaipuuta mennyttä kohtaan. Siitäkin huolimatta, että Waugh kuvaillee aateliston kuhnurimaista, etuoikeutettua ja prestiisin täyttämää elämää, josta vain harva sai nauttia.

Vavahdu vastuuseen: ajatuksia akateemisesta yhteisöstä

Yliopisto on muutoksen kourissa. Sen huomaamiselta meistä kukaan ei ole välttynyt. Muutos tarkoittaa yleensä jonkin vanhan hylkäämistä ja jonkin uuden omaksumista. Onkin aika miettiä mitä haluamme ottaa mukaan vanhasta yliopistosta ja mitä haluamme jättää taakse. Yhtäläillä on mietittävä mitä haluamme saavuttaa muutoksen kautta – mitä uutta se tuo tullessaan.

Tämän hetkiset seismiset värähtelyt yliopistomaailmassa eivät ole lähteneet akateemisesta yhteisöstä, vaan valtion hallinnon taholta liikkeelle. Ja vaikka olisimme eri mieltä niiden sisällöstä, on katsottava voimmeko maan vavahtelun jälkeen jälleenrakentaa jotain uutta, puhtaalta pöydältä.

Aloitin siitä, mitä meidän tulisi muistaa, etenkin meidän opiskelijoiden. Me elämme akateemisessa yhteisössä, emme koululaitoksessa! Professorit, laitoksen henkilökunta ja me opiskelijat olemme kaikki kollegoja - sie-luntovereita tieteenalan kautta. Tälle pohjalle perustuu vanha yliopistolaitos ja tälle perustalle haluaisin uudenkin yliopistojärjestelmän nojaavan.

Akateemista yhteisöä ei kuitenkaan luo valtiovalta tai opetusministeriö. Se on sisäsyntyinen yhteisö, vain me itse voimme sen rakentaa. Siihen kuulumisen tarkoittaa myös vastuuta. Vastuuta, joka meidän, niin henkilökunnan kuin opiskelijoiden, on oltava valmiita kantamaan. Vastuunkanto realisoituu monesti pienissä asioissa, kuten tenttikäytännöissä. Me opiskelijat totta kai oletamme saavamme tulokset suorituksistamme ajallaan. Tästä vastuu on henkilökunnalla. Sen sijaan henkilökunta olettaa opiskelijoiden osallistuvan niihin tentteihin, joihin ilmoit-tautuvat. Tästä vastuu on opiskelijoiden. On tärkeää kum-mankin tahon, kaikkien meidän, muistaa tämä vastavuo-roisuus.

Moni, itseni mukaan lukien, tuntee tässä kohtaa piston sydämessä. Juuri siksi tämä asia on muistamisen arvoinen. Jokaisen kantaessa vastuuta omista toimistaan, voimme

keskittyä olennaiseen – omien taitojemme kasvattami-seen ja tieteen tekemiseen.

Jos akateeminen yhteisö muodostaa kestävän pohjan, mitä haluamme sen varaan rakentaa? Yliopiston rahoituk-sen muuttuminen tuo monella tapaa epätoivottuja ulot-tuvuuksia yliopistoihin, lukukausimaksujen ja yt-neuvot-telujen vaaniessa nurkan takana. Tieteen norsunluutorni vavahtelee sen joutuessa pois valtion kainalosta. Sisälty-isikö tähän myös mahdollisuus, kaikkien uhkien ohella?

Vaikka yhteisömme tulee olla sisäsyntyinen, sen ei tarvitse olla sisäänpäin kääntynyt. Voisimmeko, valtion työntäessä meitä kauemmas otteestaan, tiivistää yhteistyötämme, yhteyksiämme, muuhun yhteiskuntaan – ehkä voisimme.

Kriisiapu ja jälleenrakennus näyttävät jäävän meidän omiin käsiimme koulutuspolitiikan järjestyksessä, mutta pessimismiin ei tule turvautua. Kaikki ei tule muuttumaan ja muutoksiakin tulee ohjata haluamaamme suuntaan, korostaen niiden positiivisia puolia. Tärkeintä on, että Ar-widssoninkadulta löytyy jatkossakin yhteisö, josta olemme kaikki valmiita kantamaan vastuuta.

PUHEENJOHTAJA
SONI KAJANDER

Teksti ja kuva: Niki Sopanen

Bellum mea contra omnes

P-klubin kiintiöstadilaisen, Niki Sopasen, palsta on nimensä mukaisesti yhden miehen verbaalinen sodanjulistus kaikille ihmislähtöisille infantiilisuuksille.

Historia on tunnetun sananlaskun mukaan voittajien historiaa. Voittajia historiassa ovat esimerkiksi ne, jotka ovat valloittaneet toisen valtion, hävittäneet heikomman tai pyyhkikäisseet taivaan tuuliin jäljet jo aikaisemmasta ihmisen tai luonnon luomasta. Yhtälailla voittajia ovat olleet ne, jotka ovat osanneet kirjoittaa. Aivan viime vuosisatoihin asti kirjoitustaito ei ollut mikään itsestäänselvyys, eikä se kaikissa maailman valtioissa sellainen ole vielä. Kirjoitustaidon puute on koskettanut erityisesti naisia, sillä fallossentrisissä yhteiskunnissa naisen odotettiin sijoittautuvan nyrkin, hellan ja vällyjen väliin. Jos pelkästään muuhun maailmaan nähden tasa-arvoedistyksellisessä Suomessa tarvittiin vuosisata rapiat päälle sitten "vapautusta sukupuolesta", jotta nainen pystyi opiskelemaan yliopistolla, ei liene mikään ihme, että naisten osuus menneiden sukupolvien kulttuurisesta perinnöstä on verraten vähäinen. Toki naisten osuus miesten taustavoimina on tunnustettu ammoisista ajoista lähtien. Laulaahan James Browninkin kenties tunnetuimmassa hitaamman skaalan biisissään:

"This is a man's world, this is a man's world..." But it wouldn't be nothing, nothing without a woman or a girl".

No oletetaan, että haluat tänään (8.3.2010) naistenpäivänä ilmaista kiintymyksesi tai ihailusi kauniimman sukupuolen edustajalle, etkä halua tehdä sitä mitenkään värittömän koruttomasti toivottamalla hyvää naistenpäivää tai ostamalla jotakin niinkin ennalta-arvattavaa kuin suklaakonvehteja ja ruusuja. Haluat tehdä vaikutuk-

sen mitä älynnystöroitä kutkuttavimmilla tavalla ja haluat turvautua menneiden aikojen ajattelijoiden (kirjoitustaitoisten menneisyyden miesten) viisauteen ja raapustaa onnittelukorttiin jotakin ajatonta, sykehdyttävää ja charmanttia. Mutta kehen turvautua? Filosofoihin? Tiedemiehiin (ja niihin sukupuolestaan vapautettuihin, muutamaaan pseudo-hermafroditteihin)? Valtiopäämiehiin (Nefernetiä, Thatcheria ja Tarja Halosta ei lasketa)? Uskonnollisiin johtajiin (melko XY-kromosomipitoinen porukka sekin)?

Ainaakaan seuraavilta ei kannata kysyä neuvoa;

Yhteistahdon ja luonnontilan että lastenkasvatuksen puolesta puhunut valistusfilosofi Rousseau lähetti rakastajattarelleen kortteja vaimonsa kautta, joka ei osannut lukea. Mitenköhän Rousseau olisi pelittänyt liikkeensä facebookin aikakaudella?

Kovin paljoa ihailua ei kannata suoda valaspuikkoviikistään ja yli-ihmisajattelusta tunnettua, saksalaista Nietzscheä kohtaan, jonka tunnettu aforismi kuuluu: "Menetkö naisten luo? Ota piiska mukaan." Lisäksi Nietzschen mukaan akateemisesti suuntauneella naisella on jotakin häikkää sukupuolielimissään. Sanoo siis mies, joka kuoli ennenaikaisesti kuppaan 1800-luvulla.

Turha on puhua uskonnollisten suuntausten tasa-arvosta ainakaan useahkon buddhalaisuuntauksen puolesta,

Turun Nummenmäen Apteekki
Nummisbackens Apotek

joiden mukaan vain miehet voivat saavuttaa nirvanan, joten naisen on ensiksi synnyttävä mieheksi. Jälkikysymyksenä voisi pohtia, että mikähän meni mm. hermafrodiiteilla vikaan edellisessä elämässä.

Mitenkäs islamissa sitten? Muhammed asian ilmaisee "Naiset ovat miehen kaksoispuolikkaita." Pohdittavaksi ja huolen aiheeksi jääkin, että entäpä jos paratiisissa odottaakin sitten 77 puolikkaan neitsyen sijaan 38 1/2 kokonaista.

Valtiopäämiehiinkin kääntyessään joutuu usein pettymään. Napoleon mm. toisti naisten olevan (miesten) orjia ja omaisuutta, ts. synnytyskoneita. Jopa Hitler osasi ilmaista edellisen ajatuskuvion kauniimmin ja puhui synnytyksestä ja kasvatuksesta naisen taisteluna kansakunnan puolesta. Paljoa enempiä hameväen puolesta ei vapaan maailman edustajilta ole sanottavaa. Yhdysvaltain presidentti Clevelandin mukaan "järkevät naiset eivät äänestä."

Vannooko joku vapaussankarien nimeen? Hiljaisemmaksi voi jättää mustien vapaustaistelun keskeisimmän nimen, Malcolm X:n tokaisu: "En luota yhteenkään naiseen. Omaan vaimoonikin vain 75%." Myöskään tieto ei tee tasa-arvoiseksi ajattelijaksi. Tiedemiehistä mm. Edison totesi "naisen olevan vuosisatoja miehestä jäljessä". Hehkulampun keksimiseen johtanut visionäärisyys ei tosiaan ainakaan tässä älynväläyksen möläytyksessä näkynyt.

Olisiko avioelämästä sitten jotakin lohdullista sanottavaa? Kirjoitetun sanan virtuoosiin Oscar Wildeen ei ainakaan kannata turvautua, sillä hänen mukaansa "Miehet menevät naimisiin, koska ovat väsyneitä, naiset koska ovat uteliaita, kummatkin tulevat pettymään". Lisäksi Wilde

varoittaa: "Kaikista naisista tulee äitinsä kaltaisia. Se on heidän tragediansa. Miesten tragedia taas on siinä, että heistä ei tule äitinsä kaltaisia."

Lukiessa yllä mainittuja ajattelijoita James Brownin lyriikat kuulostavat teennäiseltä lohduttelulta, jota vallassa oleva osapuoli osoittaa heikommalleen. Tältä tuntuu jos asiaa tarkastelee historian perspektiiviissä. Nyrkki- ja helasääntönä nainen on pakotettu vaikenemaan lähes koko ihmisen kirjoitetun historian ajan. Viime vuosisataan asti hänet on useimmiten pois suljettu vaikutusvallan äärestä, koska häntä on pidetty epärationaalisena ja tunteen vallassa toimivana jälkeenjääneenä. Edellämäinittu kuvaushan olisi tosin osuvampi kuvaus maailmansodista, inkvisitioista, rotusodista, rikollisjengeistä, ydinaseista ja jokaperjantaisista nakkikioskitaisteluista vastanneista kaksilahkeisista, mutta kaksoisstandardit ovatkin aina olleet Aatamin pojanpoikien erikoisoikeus. Siksi kukaan tuskin vakavissaan on pohtinut miten naispuolinen itsemurhappommittaja viettää ikuisuutensa.

No, miehenä miesten hallitsemissa maailmassa omistaisin seuraavan, ranskalaisen älykön J. de Finodin viisauden kaikille maailman naisille;

"Naisten takia meidät karkoitettiin paratiisista, mutta kuinka usein löydämmekään sen uudestaan heidän sylistään".

Lisää pakinointia osoitteessa
<http://nikisopanen.blogspot.com/>

Rikastettu todellisuus tänään ja huomenna

Teksti: Sebastian Koskinen

Kuvittele, että olet lomamatkalla sokkeloisessa ja arkkitehtonisesti epäsopuuhmaisessa Roomassa. Olet eksynyt ja sinulla on kiire Forum Romanumin raunioille opastettua kierrosta varten. Asetat aurinkolasien muotoon kätkeyn näyttölaitteen päähäsi ja hetkessä maailma ympärilläsi muuttuu. Rumat elementtitalot ovatkin nyt kauniita, sokkeloiset kadut täynnä uusia tiemerkkejä ja kahviloiden mainokset heräävät henkiin. Löydät nyt helposti perille, mutta edessä ei suinkaan häämötä kasa kiviä, vaan koko Forum Romanum uudelleenrakennettuna silmiesi edessä. Rauniot heräävät henkiin, ja pienellä eleellä saat ympäristön täyteen virtuaalisia tienviittoja ja tietolaatikoita. Pelkällä katseella voit ottaa valokuvia, ja jos hyvin käy, herää aluskasvillisuuskin hiekan alta eloon. Mistä tässä on kyse: oletko unessa, tulevaisuudessa vai taivaassa? Ei, elät nyt rikastetussa todellisuudessa.

Turn on, boot up, jack in

Augmented reality (AR), eli rikastettu todellisuus, on ilmiö, joka on ehkä useimmille tuttu elokuvasta *Minority Report*. Tässä Philip K. Dickin kirjaan perustuvassa elokuvassa todellisen ja keinotekoisien raja on häilyvä ja pieni. Rikastettu todellisuus ei ole kuitenkaan enää vain sci-fiä, vaan useille ihmisille arkipäivää. Kuulostaa mahdottomalta, mutta kyseessä on loppujen lopuksi melko yksinkertainen ja nerokas teknologia, joka mahdollistaa uudenlaisen tavan havaita ja kommunikoida.

Jotta kokemismaailmaa voisi rikastaa, tarvitaan sopiva laite. Kehittyneet älypuhelimet itse asiassa pitävät sisällään kaiken tarvittavissa olevan teknologian, vaikkakin melko rajallisessa muodossa. Tyypillinen portti rikastettuun todellisuuden koostuu näytöstä, liikkeentunnistajasta, syöttölaitteesta ja tietokoneesta. Esimerkiksi iPhone-puhelin sisältää kaiken tämän teknologian, ja iPhonele onkin tehty jo useita ohjelmistoja, joilla todellisuudesta saa enemmän irti. Tulevaisuudessa markkinoille tulee varmasti tehokkaampia ja intuitiivisempiäkin vaihtoehtoja, joiden käyttö ei juuri poikkea aurinkolasien käytöstä.

Pelkkä tekniikka ei tietenkään riitä, vaan ympäristössä tulee olla viestejä, joiden perusteella AR toimii. Tällä hetkellä käytetään esimerkiksi erilaisia valkoiselle pinnalle piirrettyjä yksinkertaisia, viivakoodimaisia, kuvioita, jotka AR-laite tunnistaa. Tämä tietysti rajaa AR-kokemusta melko paljon, koska koneen täytyy pystyä visuaalisesti lukemaan viesti. Tulevaisuudessa viivakoodien sijaan voidaan käyttää esimerkiksi RFID-siruja tai muita viestejä, jotka laite voi lukea pitkän matkan päästä.

Lontoo iPhoneen kautta toimivan WorkSnug-ohjelmiston silmin.

Alussa esitetty skenaario on toistaiseksi liioiteltu, mutta miten augmented reality -teknologia toimii tällä hetkellä? Otetaan esimerkki: etsit janoisena Amsterdamista arvostettua, viihtyisää ja auki olevaa juottolaa. Katukuva on täynnä erilaisia putiikkeja, myös baareja, ja jyvän erottaminen akanasta käy työstä. Tiedät myös, ettei satunnaiselta paikalliselta kysyminen välttämättä johda hyvän oluen äärelle, sillä yhden henkilön arviointikyky ei vielä täytä objektiivisuuden kriteereitä. Tässä vaiheessa uusi teknologia on kuin jumala koneesta. Käynnistät ohjelman, asetat iPhoneen kohti katukuva ja ruudulle ilmestyy reaaliaikaisen näkymän päälle tietolaatikoita, joiden alkuperä on tietokannassa Internetissä, kenties kuuluisan olutkerhon sivustolla. Nyt näet tähtiasteikolla kadun kaikki baarit tarkasti eroteltuna muusta ympäristöstä. Lisäksi saat tietää tarjonnan ja palvelun laadun ja oikeastaan mitä vain, mitä tietokantaan on kirjoitettu.

Jo tällä hetkellä AR-teknologiaa käytetään useissa arkisissa ja ei-niin-arkisissa konteksteissa. Televisioituissa urheilupeleissä kiekon tai pallon liikerataa seuraa kuvan päälle reaaliaikaisesti piirretty viiva, tai oudompaa, AR-teknologialla varustettu pilotti kykenee katsomaan ikään kuin hävittäjänsä läpi, mikä parantaa näköhavainnointia merkittävästi. Vaihtoehtoisesti ruoan ekologisuudesta huolestunut saa tarvitsemansa lisätiedon katsomalla tuotetta näytön läpi; näin paketin päälle piirtyy haettu lisäinformaatio.

Samansuuntaista teknologiaa edustaa SixthSense, jonka kehittäjä Pranav Mistry on onnistunut herättämään kan-

SixthSense vauhdissa. Kuvassa käteen projisoitu taskulaskin.

sainvälistä huomiota keksimällään laitteella. SixthSense on kaulassa riippuva koje, joka heijastaa ympäristöön tietoa, kuvia ja videota. Laite toimii yhdessä kädenliikkeiden kanssa, joten piirtämällä (ranne)kellon laite luo kellon valitulle alueelle. Laskin, kalenteri, kuva-albumi, mittanauha – laitteella voi heijastaa ympäristöön asioita, jotka tähän asti ovat olleet fyysisessä muodossa. SixthSense myös tunnistaa esineitä ja voi muiden AR-laitteiden tavoin luoda niiden päälle tietoa ja keinotodellisuutta. AR ei siis ole monoliittimainen brändi, vaan kokonaisuus, joka koostuu lukuisista innovatiivisista keksinnöistä ja oivalluksista.

Vaatteet on mun aatteet

Toistaiseksi pukeutuminen on ollut paras tapa viestiä nopeasti, monelle ja selväpiirteisesti. Halusimme tai emme, teemme havaintoja ja arvostelmia muista ihmisistä pelkän ulkonäön perusteella jatkuvasti. Toisinaan korostamme itseämme ja ajatteluamme kantaaottavilla pinsseillä tai t-paidoilla. Tulevaisuudessa AR-teknologia saattaa mullistaa viestinnän ja havaitsemisen täysin.

Eräs skenaario: päivität aamulla tietosi kannettavalle älypuhelimelle, jonka yhdistät aurinkolasimaiseen näyttölaitteeseen. Valitset näkyväksi lempibändisi, illan ohjelmasi, mielialasi ja vaikkapa sivilisäätysi. Lisäksi liität tietoihisi kivan videopätkän, esimerkiksi musiikkivideon. Kadulla kävellessäsi näet näyttölaitteesi kautta muiden ihmisten ympärillä tietoja, joita he haluavat itsestään antaa. Huomaat, että joku, jolla on samanlainen maku kuin sinulla, kaipaa seuraa. Kynnys kommunikoida laskee, koska saamme toisesta tietoa jo ennen varsinaista kohtaamista.

On tietysti vaikea sanoa, miten AR-teknologia kehittyy ja missä määrin se myy itsensä läpi. Ainakin spekulatiivisilla mahdollisuuksilla rajattomat.

Näe maailma kauniiksi (tai rumaksi)

AR:n tapaisilla innovaatioilla on tapana rönsyillä odotomattomalla tavalla ja näin synnyttää sivutuotteina erikoisia sovelluksia ja ilmiöitä. Tällä hetkellä rikastettu todellisuus ei kykene muuttamaan rumia rakennuksia kauniiksi tai mutaisia pihoja viheriäiksi, mutta kaikki potentiaali on jo olemassa. Ehkä on kuitenkin mielenkiintoisempaa pohtia, mihin rikastettu todellisuus voi parhaimmillaan tai pahimmillaan johtaa.

Ihmisillä on aina ollut tarve paeta todellisuutta tai tehdä siitä jotain, mitä se ei oikeastaan ole. Huumausaineet, hoveihinsa lukittautuneet prinssit, maallisesta elämästä vetäytyneet munkit tai nettiroolipelit ovat vain muutama esimerkki ilmiöstä, jota myös eskapismiksi kutsutaan. Ajatus siitä, että voimme itse päättää millainen maailma on, on kieltämättä upea, mutta samalla vaarallinen. Yksi voi tehdä maailmastaan paratiisin, toinen kadotuksen.

Eskapismin äärimmäisyydet ovat samalla kaukana ja lähellä toisiaan. Elementtitalot, autot, mainoskyltit ja yleisesti rumat rakennukset maailmastaan pois tahtova esteetikko voi kenties tulevaisuudessa siirtyä kauniimpaan maailmaan tahdonvaltaisesti. Oudoimmillaan voimme ehkä hypätä kaninkoloon kuin Ihmemaan Liisa ja herätä maailmasta, jonka taivaita hallitsevat lentävät kalat ja jonka kasvikunta on kuin toiselta planeetalta. Ken tietää.

Näkeminen ymmärrettyinä puhtaasti vain fyysisenä, oikeastaan katsomisena, on melko suppea käsitys näkemisestä. Ilman ulkopuolisia virikkeitäkään näemme jokainen maailman hieman eri tavoin; osa meistä näkee merkityksiä ja kauneutta kaikkialla, osa vain satunnaisesti siellä täällä. Tältä pohjalta AR-teknologia ei merkittävästi muuta inhimillistä kokemista. Muutos on enemmänkin laatua: maailma mausteilla vai ilman.

kokoomusnuoret

www.koktail.com

KIELI KUMPPANI

KIELIKOULUTUSTA,
KÄÄNNÖKSIÄ
JA KIELITUKEA

englanti, saksa, ranska

Yrityksille:

- yksityis- ja pienryhmäkoulutus
- käännöstyöt kaikilla kielillä
- tukipalvelut kansainvälistymisprojekteissa

Opiskelijoille:

- gradujen kielentarkistus
- työhaastattelupreppaus

KIELIKUMPPANI
Maaherrankatu 31
20200 Turku

Ota yhteyttä!
0400 744 863; 040 5262 365
www.kielikumppani.fi

REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ

Räventola
PROFFAN
KELLARI
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

Teksti ja kuva: Miika Sjöman

Uusi pääsykoekirja esittelee oppiaineen tutkimusotteen

Suomi muuttuvassa maailmassa –nimeä kantavan kirjan kokoaminen alkoi poliittisen historian henkilökunnan kattavasta yhteisymmärryksestä, jonka mukaan Moottorisahakirja alkoi olla tyhjiin kysytty. Uuteen teokseen pyrittiin kokoamaan oppiaineenhenkilökunnan tutkimusintressit. Kirjoittajakunnan kiinnostuksenkohteiden vuoksi teemaksi valikoitui ulkosuhteiden ja kansallisen itsenäistymisen historia.

- Halusimme oppiaineen työn näkyvän mahdollisimman kattavasti yhden kirjan asettamissa rajoissa. Katsoimme ulkosuhteita laajemmin kuin ulkopoliittikan näkökulmasta. Se mitä suomalaiset ajattelevat itsestään ja miten Suomi on nähty Euroopasta, liittyy kiinteästi käytännön ulkopoliittikkaan, joten päädyimme laajempaan teemaan, kertoo kirjan toinen toimittaja Ville Laamanen

Teoksen aikarajaus ulottuu autonomian alusta nykypäivään ja Suomen tulevaisuuden haasteisiin. Moottorisahakirjan tapaan lähestymistapa on temaattinen ja tavoitteena on valottaa aiemmin vähemmälle huomiolle jääneitä näkökulmia. Kirjoittajakunta on vaihtunut Timo Soikkasta ja Tapani Paavosta lukuun ottamatta. Soikkanen on tiivistänyt autonomiatulkintoja käsittelevää artikkeliaan hieman, mutta perussanoma ja intohimo aiheeseen välittyvät edelleen tekstistä.

Tuoreimmilta näkökulmilta tuntuvat Louis Clercin suoma-

laisten verkostoja sortovuosien aikana esittelevä artikkeli sekä Jyrki Smolanderin hyvinvointivaltion historiaa esittelevä kirjoitus. Markku Jokisipilä käy läpi lähes päivien tarkkuudella suomalaisten vaiheet toisessa maailmansodassa.

Kansikuva herätti aiemman pääsykoekirjan yhteydessä runsaasti keskustelua. Nyt Kuvataiteen keskusarkistosta kaivettu Victor Westerholmin Vallinkosken kuohuja kuvaavaa maalausta konservatiivisempaa valintaa on vaikea kuvitella.

- Kuva oli yksi kustantajan ehdotuksista, emme hakeneet samanlaista räväkkyttä kuin moottorisahakirjassa.

Pääsykoekirjana teos toiminee hyvin, kirjan artikkelit tuovat suurelle osalle hakijoista uutta tietoa. Kirjaa lukiessa voi olla tarpeen kerrata tapahtumahistoriaa tai tarkistella faktoja poliittisen historian yleisesityksistä.

- Tämä on ehkä Helsingin pääsykoekirjaa vaikeampi. Halusimme tuoda tätä teosta lähemmäksi yliopistotasoa. Helsingiläiset ovat jo kirjoittaneet yleisesityksen, joten sellaista emme halunneet tehdä.

- Vasta, kun pääsemme tutkimaan ensimmäisiä pääsykoevastauksia selviää, miten hyvin kirja toimii pääsykoekes-

Teksti: Johannes Elmnäinen

ATK-maahinen on klubissa aikansa vietettyään huomannut, että p-klubilaiselle internet on vähän kuin tyrmäläiselle tisset: sinänsä ihan mielenkiintoinen juttu, mutta parempaakin tekemistä kuin käytön opettelu on. Tämän tekstin tarkoituksena on kädestä pitäen ohjata klubilainen hänelle hyödyllisten palveluiden pariin, jotta hän voi kohdistaa niihin muihin juttuihin niille kuuluvan huomion.

Koska kirjoittaja kuuluu P-klubin Mac-vastaiseen siipeen ja olettaa, että kaikki jotka ovat tarpeeksi valveutuneita asentaakseen jonkun Linuxdistroista osaavat käyttää internetiä, ovat nämä ohjeet suunnattu ennen kaikkea Windowsin käyttäjille – joskin niistä lienee hyötyä myös Mac-uskovaiselle ja Linux-pingviineille.

idm.utu.fi – yhdistä mikroverkko- ja sähköpostiasiasasi yhdeksi salasanaksi

Onko sinua koskaan ärsyttänyt yliopiston erilliset salasanat sähköpostille ja mikroverkolle? Tähän tuli muutos viime keväänä! Osoitteessa <https://idm.utu.fi> voit yhdistää mikroverkkosalasanasi ja sähköpostiasiasasi yhdeksi, kaikkialla toimivaksi. Kirjaudu sisään käyttäjätunnus/salasanayhdistelmälläsi, valitse ylävalikosta "Vaihda salasanana" ja näppäile haluamasi salasanana kahteen kenttään. Voit myös hakea unix-tunnuksia, josta on erinäistä hyötyä – katso kohta "WinSCP ja unix.utu.fi".

WinSCP ja unix.utu.fi – muistitikku, johon pääset käsiksi kaikkialla, missä on internet-yhteys

Oletko koskaan miettinyt, että olisi kätevää saada tiedostojaan nettiin, jolloin ne kulkisivat mukana kaikkialla, missä on internet-yhteys? Turun yliopisto nimittäin tarjoaa yllä kuvatun laista palvelua, eikä kysessä ole kovinkaan monimutkainen operaatio. Aivan ensiksi sinun tulee kuitenkin aktivoida unix-tunnuksesi, mikä tapahtuu seuraavalla tavalla:

1. Mene osoitteeseen <https://idm.utu.fi>
2. Syötä käyttäjänimesi ja salasanasi
3. Valitse "Omat tiedot"
4. Valitse "Lisää oikeudet" ja paina "Hae unix-käyttäjioikeuksia"

ATK-keskuksella kestää "jonkin aikaa" aktivoida unix-tunnukset. Käytännössä muutokset astuvat voimaan tunnin-

parin vuorokauden päästä. Tämän ajan käytämme hakeamalla ja asentamalla asiakasohjelman UTUn palvelimen kanssa asioimiseen.

1. Mene osoitteeseen <http://winscp.net/eng/download.php>. Valitse "Portable executables".
1.2 HUOM! Macin käyttäjät: WinSCP:tä ei ole kirjoitushetkellä käännetty macille, mutta osoitteesta <http://cyberduck.ch/Cyberduck-3.4.1.zip> voitte ladata Cyberduckin ja soveltamalla tätä ohjetta päästä samaan lopputulokseen.
2. Tallenna serverin tarjoama tiedosto (kirjoitushetkellä winscp427.zip) vaikkapa työpöydälle.
3. Pura lataamasi .zip-tiedosto. Tämä onnistuu joissain Windowsin versioissa klikkamalla tiedostoa oikealla ja valitsemalla "extract". Jos sinulla on WinZip asennettuna, voit käyttää sen extract-toimintoa klikkamalla tiedostoa oikealla ja valitsemalla "Extract with WinZip". Mikäli sinulla ei ole kumpaakaan, alla kerrotaan ohjeet varsin näppärän 7-zipin asentamiseen. Tällöin klikkaa tiedostoa oikealla hiirenapilla, valitse "7-zip" ja "Extract here".
4. Suorita (avaa) työpöydällesi ilmestynyt WinSCP. Kohta "Host name" saa arvon "unix.utu.fi". "Port number"-kohtaan saa jäädä arvo "22". Kohtaan "User name" kirjoitat yliopiston käyttäjätunnuksesi ja kohtaan "password" mikroverkon salasanan, mikäli et ole jo yhdistänyt salasanajasi osoitteessa <https://idm.utu.fi>. "Private key file" jää tyhjäksi, "File protocol" saa arvon SFTP ja jätämme ruksin kohtaan "Allow SCP Fallback". Paina kohdasta "Login".

5. Seuraavaksi ohjelma kysyy, haluatko hyväksyä serverin RSA fingerprintin. Vastaa myöntävästi. Tämä ei ole tietoturvariski, ellet tietysti usko yliopiston palvelimen sellaista muodostavan. Mikäli ohjelma valittaa käyttöoikeuksien puutteesta, ei yliopisto ole vielä käsitellyt unix-käyttäjähakemustasi.

6. Auenneessa näkyvässä vasemmalla puolella on omalla tietokoneellasi olevat tiedostot, oikealla puolella yliopiston tiedostot. Ylhäällä oikeanpuoleisessa liukuvalikossa pitäisi olla kansion nimenä oma käyttäjätunnuksesi. Valitse tästä liukuvalikosta `"/ <root>"`

7. Valitse kansio "www", minkä jälkeen valitse "users". Tämän jälkeen valitse se kirjain, millä käyttäjätunnuksesi alkaa. Koska omani on jtelmn, valitsen siis "j".

8. Odota kärsivällisesti. Tiedostojen luku tässä vaiheessa vie hieman aikaa. Kun näät kansiot, hae oman käyttäjänimesi mukaan nimetty kansio ja avaa se.

9. Nyt voit siirtää tiedostoja yliopiston palvelimelle. Voit joko etsiä haluamasi tiedostot vasemmanpuoleisesta näkymän kautta tai vetää & pudottaa tiedostoja.

10. Yliopiston palvelimelle siirtämäsi tiedostot löytyvät osoitteesta <http://users.utu.fi/omakäyttäjänimi/>. Siis esimerkiksi <http://users.utu.fi/jtelmn/>. Lisäksi mikäli olet yliopiston verkossa (tai käytät yliopiston tietokoneita) löydät tiedostosi menemällä "My Network Places":n kautta "Oma WWW-kansio"-nimiseen kansioon. Huomaa, että kaikki pääsevät katsomaan tiedostojasi ellet erikseen suojaa niitä (kirjoitan ohjeen tarvittaessa), joten kovin arkaluontoista materiaalia ei kannata pyörittää yliopiston palvelimen kautta.

7-zip–tehokastiedostojen paketointi/purkuohjelma

7zip on harvinaisen pieni ja tehokas zippausohjelma – siis ohjelma, joka tekee monesta erillisestä tiedostosta yhden, yleensä .zip-päätteisen tiedoston ja vastavuoroisesti purkaa .zip/.rar-tiedostoja. 7-zip on kätevä mm. useiden kuvien samanaikaiseen lähettämiseen. Lisäksi 7zipin nimikopakointimuoto .7z on tällä hetkellä tehokkain mikäli mietitään zipatun tiedoston kokoa. 7-zipin asentaaksesi toimi seuraavasti:

1. 7-zipin saat osoitteesta <http://www.7-zip.org/>. Heti sivun ylälaidasta löydät tekstin "Download 7-Zip 4.65 (versionumero on tosin saattanut vaihtua tällä välin, älä siis huolestu jos tämä numero on eri!) (2009-02-03 (tähän pätee sama!)) for Windows" Siis "Download 7-zip 4.65 (2009-02-03) for Windows. Ikävä kyllä 7-zippiä ei käsitäkseni ole vielä Macin tai Linuxin käyttäjille tarjolla.

2. Tämän alla sinulla on vaihtoehtoina ladata joko .exe 32-bittiselle käyttöjärjestelmälle tai .msi x64-käyttöjärjestelmälle. Ellet ole juuri hankkinut 64-bittistä Windows 7:ää (tiedät kyllä jos olet), niin valitse ylempi "Download" ja valitse "Tallenna tiedosto". Tallenna tiedosto esimerkiksi työpöydällesi.

3. Etsi tiedosto siitä kansioista, mihin tallensit sen. Käynnistä se (kirjoittamishetkellä muotoa 7z465.exe – tässäkin numerot elävät versioiden mukana). Mikäli Windows tiedustelee lupaa suorittaa ohjelma, anna sille lupa.

4. Seuraavaksi sinun tarvitsee valita asennuksen polku – esimerkiksi C:/Program Files/7-zip/ on varsin hyväksyttävä. Annettuasi mielestäsi hyvän polun paina "Install". Odota hetki, ja kun mahdollista, paina "Finish". Olet juuri asentanut 7-zipin – onneksi olkoon! Poista vielä asennustiedosto työpöytäsi rumentamasta.

Sekalaisia hyödyllisiä linkkejä

www.w3schools.com: www-sivujen päivitys.

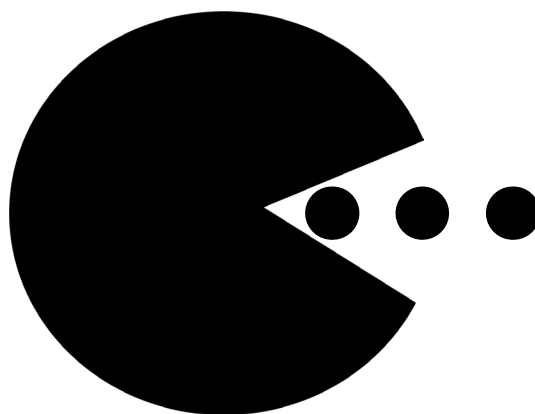
w3schools tarjoaa ilmaista html/css-itseopiskelua. Suomennettuna, jos olet tuskailut työ/harjoitusilmoituksien työnkuva-kohdassa esiintyvän "nettisivujen päivitys"-sanaparin kanssa, haluat tutustua w3schools tarjontaan. Avattuasi sivun valitse vasemmasta laidasta "Learn HTML" ja ala oppimaan!

<http://www.deviantart.com/#catpath=customization/wallpaper&order=9>

DeviantArt tarjoaa webin kuumimmat taustakuvat työpöydälle kuin työpöydälle. Vasemman laidan valikosta voit valita monesta kategoriasta, kuten "Landscapes&scenery" tai "Political". ATK-maahinen haluaa kuitenkin kokemuksen syvällä rintaäänellä varoittaa, että myös DeviantArtissa voi viettää liikaa aikaa.

<http://blogit.utu.fi/>

Tiesitkö, että yliopisto tarjoaa bloggauspalveluita? Osoitteessa <http://blogit.utu.fi> voit perustaa oman blogisi!

Vääntöä varainkeruusta

Turun yliopiston varainkeruukampanja jakaa yliopistolaiset kahtia. Tulisiko yliopistolaisten seistä torin nurkilla keräilylippaat kädessä vai ei? Professori Matti Wibergin mielestä kyllä, Elias Laitisen mielestä todennäköisesti ei. Alla Wibergin ja TYY:n puheenjohtajan lyhyt ajatustenvaihto aiheesta.

“Emme keksineet mitään”

Yliopistolla on käynnissä varainkeruukampanja.

Opiskelijat eivät jostakin syystä ole antaneet siihen oikein mitään näkyvää panosta. Miksi? Studenttienhan pitäisi olla 24/7 torilla ylioppilaslakki päässä ja keräyslipas kädessä kartuttamassa varoja yliopiston tulevaisuutta varten. Tai jotain.

Aikani studenttien passiivisuutta ihmeteltyäni, lähetin 18.3.2010 klo 10:29 TYY:n puheenjohtajalle sähköpostiviestin:

“Hyvä TYY:n puheenjohtaja, voisiko TYY käydä sähköisillä palstoillaan keskustelua yliopiston varainkeruuseen sopivista iskulauseista?”

Tyyläisillä varmaan voisi olla hyviä ideoita. Ne pitäisi kerätä talteen.

Mitkä olisivat tarkoituksenmukaisia, mielellään hauskoja lauseita, joita kerääjät voisivat huudella toreilla ja turuilla rahankeruulipasta ravistellessaan?”

Ehdotin joitakin iskulauseita malliksi.

TYY:n puheenjohtaja vastasi 18.3.2010 16:23 eli vajaa kuusi tuntia myöhemmin:

“Pohdimme asiaa viestintävastaavamme kanssa, mutta emme valitettavasti keksineet mitään sopivaa käytössämme olevaa sähköistä foorumia, jossa voisimme näitä ideoita.

*Elias Laitinen
hallituksen puheenjohtaja*

Turun yliopiston ylioppilaskunta”

Viestin pointti on selvä: Emme keksineet mitään!

Siitähän se aina on kiinni.

Matti Wiberg
entinen ainejärjestöaktiivi

TYY:n puheenjohtajan vastaus

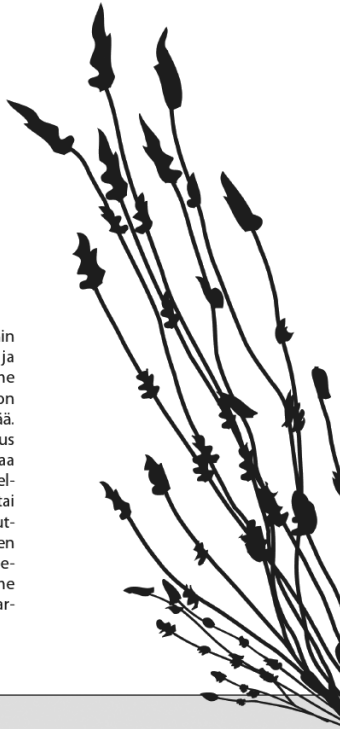
Täydennyksenä sähköpostitse professori Wibergille osoittamaani vastaukseen voin lisätä, että yksi syy siihen, että vastasin oheisella tavalla on se, että ylioppilaiden keskuudessa ei vallitse suurta yksimielisyyttä varainkeruukampanjaan osallistumisen oikeista muodoista tai ylipäättään sen oikeutuksesta. Tästä syystä TYY on päättynyt suhtautumaan varainkeruukampanjaan ainoastaan varovaisen positiivisesti. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että emme käytä merkittäviä määriä aikaa varainkeruukampanjan ideointiin tai käytännön toteuttamiseen.

Jos meille tarjotaan sopivaa keinoa osallistumiseen, voimme yliopiston varainkeruuta avustaa. Mielestämme professori Wibergin ehdotus ei ollut tällainen, emmekä ryhtyneet sitä omin voimin sopivammaksi muokkaamaan. Professorin kirjoituksen ”tai jotain” –kohta ei siis toteutunut, sillä näen, että ylioppilaskunnan päätehtävät ovat toisaalla kuin varainkeruukampanjan avustamisessa.

Voin vakuuttaa, että 2010-luvun ylioppilaat ovat niin pysyviä, että halutessaan keksivät ratkaisuja aivan mihin tahansa, myös varainkeruukampanjan avustamiseen.

Elias Laitinen
hallituksen puheenjohtaja
Turun yliopiston ylioppilaskunta

Jyrkkä ei lukukausimaksuille, kiihkeä kyllä tasa-arvolle!

Sosialidemokraattien perusarvoihin ovat aina kuuluneet vapaus, tasa-arvo ja oikeudenmukaisuus. Tavoitteenamme on maailma, jossa kaikilla ihmisillä on mahdollisuus elää vapaata elämää. Jokaisella ihmisellä on oltava oikeus tehdä työtä, asua, rakastaa, perustaa perhe ja opiskella riippumatta taloudellisesta asemasta, etnisestä taustasta tai seksuaalisuudesta. Jokainen voi vaikuttaa omassa arkipäivässään ja parhaiten se käy yhdessä samalla tavalla ajattelevien ihmisten kanssa. Yhdessä pyrimme kohti oikeudenmukaisempaa ja tasa-arvoisempaa yhteiskuntaa.

DEMARI
NUORET

WWW.LOUNAISSUOMENDEMARI NUORET.FI
WWW.TOSY.FI

TOSY

www.kupittaaankeilahalli.fi

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi

Lenin ja Suomen Lenin-museo

Teksti: Ville Okkonen

Kuvat: Sebastian Koskinen

Tampereella toimiva Lenin-museo perustettiin tammi-kuussa 1946. Vladimir Iljits Leninin kuolemasta tuli tuoloin kuluneeksi 22 vuotta. Aimo Minkkinen, filosofian tohtori, aloitti museon tutkijana 1980-luvun alussa ja museon johtajana hän on toiminut vuodesta 1986 lähtien. Minkkinen on siis seurannut aitiopaikalta sekä Euroopan kartan muuttumista että muutoksia suhtautumisessa vallankumousjohtaja Leniniin. Leninin patsaat ovat kaikille tuttuja, mutta Minkkisen kanssa on antoisaa pohtia millainen ihminen Lenin oikeastaan oli.

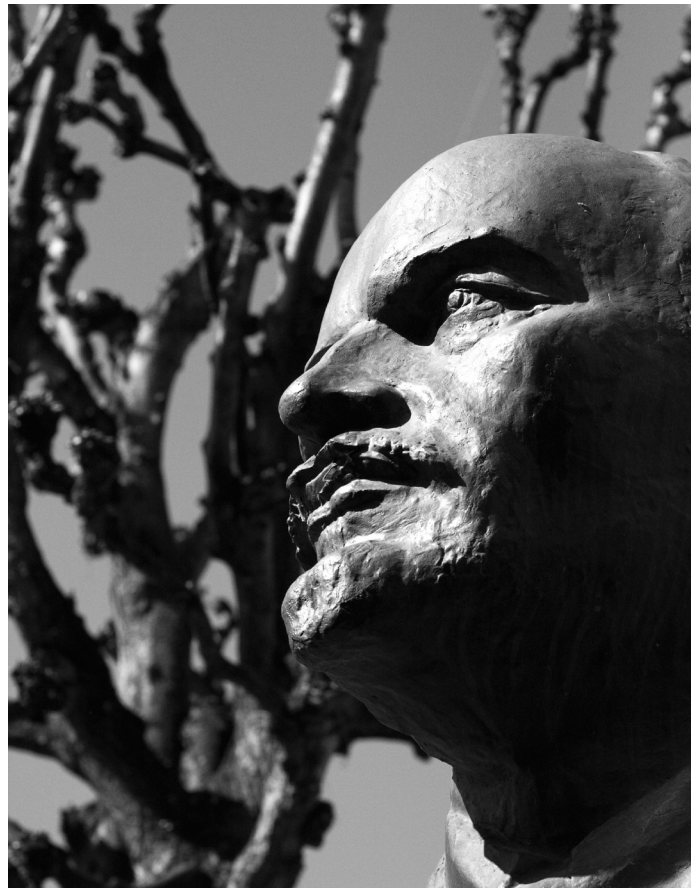
Lenin, käytännön vallankumouksellinen ja renessanssi-ihminen

Aimo Minkkinen pohtii Leninin perintöä laaja-alaisena politiikan ja kulttuurin tuntijana, joka otti kantaa taiteen ja kirjallisuuden kysymyksiin. Aiheesta kirjoitetaan uutta tutkimusta Minkkisen mukaan jatkuvasti.

- Lenin ei halunnut olla mikään päällepäsmäri verrattuna esimerkiksi Staliniin näissä asioissa, ja hän tunnusti oman rajallisuutensa, Lenin oli mielestään ensisijaisesti publisisti, sanomalehtimies ja vallankumouksellinen – eli käytännön vallankumouksellinen. Hänelle teoria ja käytäntö liittyivät kiinteästi toisiinsa, ja se näkyy esimerkiksi eräässä hänen pääteoksessaan *Valtio ja vallankumous*, mikä ei itse asiassa koskaan tullut valmiiksi. Lenin kirjoitti myöhemmin teokseen alkulauseen, että mieluisampaa ja hyödyllisempää on olla tekemässä ”vallankumouksen kokemusta” kuin kirjoittaa siitä. Lenin omalla toiminnallaan tuotti vallankumouksen käytännön tuomaa teoriaa, ja toisaalta taas jatkuvasti teoretisoi kokemuksestaan käytännöstä. Tässä mielessä näen Leninin melkein päällimmäisenä ”renessanssiajan ihmisenä”. Hän toimi hyvin laajassa spektrissä ja pyrki toteuttamaan ja viemään eteenpäin uuden yhteiskunnan ajatusta, toteaa Minkkinen.

Minkkinen painottaa, että Lenin oli ensisijaisesti vallankumousihminen. Vallankumous Leninin mukaan ei tarkoittanut pelkästään talouden ja yhteiskuntasuhteiden muutosta, vaan vallankumouksen tuli tapahtua myös ihmisten ajattelussa ja sitä kautta toiminnassa ja sen tuli myös heijastua taiteeseen ja tieteeseen.

- Esimerkiksi elokuva oli Leninille merkittävä ja tärkeä taiteen muoto ja lokakuun vallankumouksen myötä hän toi kumouksellisia elementtejä myös elokuvaan. Myöhemmin Sergei Eisenstein kuvitti montaa tekniikalla bolševikkeja ja Leninin ajattelua.

Haasteelliset Leninin tekstit

Kysymykseen mitä pitäisi lukea ensin, jos haluaa itse tutustua Leninin ajatteluun, Minkkinen suosittelee tutkijoiden ja tulkitsijoiden teksteillä aloittamista.

- Itselläni on sellainen kokemus, koska yhdeksän vuotta asuin ja opiskelin Neuvostoliitossa, että yhtä ja ainoata oikotietä Leninin ajattelun opiskeluun ei ole. Mielenkiintoisia suhtautumistapoja Leniniin on tällaisilla ajattelijoilla ja vallankumouksellisilla toimijoilla kuten Georg Lukacsilla, Antonio Gramscilla ja Louis Althusserilla, kertoo Minkkinen.

- Leninin elämäkerrat on kirjoitettu Neuvostoliitossa sellaisen suuntauksen tai silmälasien lävitse, että niistä on jäänyt paljon pois. Mielenkiintoisia ovat hänen puolisonsa Nadežda Krupskajan tekemät elämäkerralliset kirjoitukset. Niissä on sellaista aitoa otetta, vaikka niitäkin on ilmeisesti kuohittu silloin aikanaan, mutta ei kait kovin paljoa. Sitten on elämäkertakirjoja muun muassa Trotskilta, joka katsoo asioita tietysti omasta perspektiivistään, ja miksei Stalininkin muistelmapätkät. Kriittinen lähestyminen on tarpeen, koska jos niitä vertailee keskenään, näkee, että mitä kukin on halunnut Leninin elämästä noukia omakseen.

- Tällä hetkellä esimerkiksi Venäjällä Leninin elämäkertaa

kirjaa hyvin mielenkiintoisella tavalla Vladlen Loginov, ja mielestäni tarkkaan, ja haluamatta käyttää sitä poliittisesti hyväkseen. Hän kuvaa sitä, missä olosuhteissa ja miten Lenin toimi.

Minkkinen muistuttaa kontekstualisoinnin merkityksestä: Lenininkin teokset ja kirjoitukset ovat hyvin tarkkaan tilannekohtaisia ja usein kiistakirjoituksia jotain tiettyä poliittista suuntausta tai Leninin vastustajaa vastaan.

- Jos me ei tiedetä, ketä vastaan Lenin kirjoitti ja missä tilanteessa, niin vaikea sitä on ymmärtää loppuun saakka, että mistä asiasta milloinkin on kyse. Tilanne pitäisi pystyä jotenkin hahmottamaan ja silloin tietysti antavat tällaiset historian taustoitukset siihen mahdollisuuden. Ja ennen kuin Stalin ryhtyi Leniniä julkistamaan, välissä oli lyhyt aika, jolloin julkaistiin Leninin teoksia hyvillä tilanneselostuksilla varustettuna. Niissä kerrottiin ketä vastaan Lenin kirjoittaa ja julkaistiin myös vastustajien tekstejä, joista kävi selville, mitä Lenin ajaa takaa.

- Lenin käytti joskus hyvin vahvoja ilmaisuja ja voimakkaita sanontoja. Jos ne repäistään irti kontekstistaan ja niistä tehdään jokin absoluuttinen totuus, niin silloin mennään pieleen, korostaa Minkkinen.

Lenin luotti saksalaisiin ja suomalaisiin

”Maailmanvallankumous” ja Leninin näkemykset kansallisesta itsemääräämisoikeudesta ovat esimerkkejä kiistanalaisista kysymyksistä. Minkkinen käsityksen mukaan Lenin oli varsin uskollinen Karl Marxin ja Friedrich Engelsin perinnölle, mikä lähti siitä, että kapitalismin kehityksen myötä sosiaalisesti, kulttuurisesti ja taloudellisesti kaikkein pisimmälle kehittyneet maat lähtevät viemään maailmaa sosialistiseen suuntaan. Siis Saksa, Ranska, Englanti ja Italia.

- Lenin päätyi sellaiseen johtopäätökseen, että Venäjältä on helppo aloittaa, koska siellä ristiriidat olivat kehittyneet niin voimakkaiksi ensimmäisen maailmansodan ja tsaarin vallan kyvyttömyyden vuoksi sekä kansallisista ristiriidoista, selittää Minkkinen. - Vuonna 1917 bolševikeilla oli vahva käsitys, että kun Venäjällä saadaan aloitettua, niin silloin annetaan lähtölaukaus maailmanvallankumoukselle, jota Euroopan kehittyneet maat lähtevät vetämään – ja tällöin Venäjä sosialistisessa mielessä jää jälkijoukoksi.

- Tästä perspektiivistä täytyisi ymmärtää myös Leninin kansallisuuspolitiikassa Suomen itsenäisyyden kysymys. Tuohon aikaan vaikutti sellainen näkemys, että maailman sosialististen tasavaltojen liitto syntyy. Ei ollut Neuvostoliittoa olemassa siinä muodossa kuin Stalin sen perusti joulukuussa 1922. Lenin itse asiassa vastusti sitä tapaa, millä Stalin runnoi sen kasaan. Ajateltiin, että Suomikin liittyisi oman vallankumouksensa jälkeen sosialististen tasavaltojen liittoon, jonka johtajaksi Lenin kaavaili siinä tilan-

teessa Saksaa. Mutta näinhän ei Saksassa käynyt ja itse asiassa saksalaisethan myös Suomen vallankumouksen viime kädessä lannistivat.

Minkkinen painottaa, että Lenin luotti kansojen itsemääräämisoikeuteen ja kansojen omaan aloitteellisuuteen, mutta ei kuitenkaan pitänyt pienten kansojen itsenäisyyttä itsestäänselvyytenä.

- Lenin katsoi, että kansojen täytyisi itse päästä siitä päättämään. Lenin käytti tällaista esimerkkiä, että jos vaikka Suomi haluaisi erota Venäjän imperiumista, niin hän ei patistelisi eroamaan, sillä eroaminen oli oikeus silloin kun oikeus tuntui järkevältä. Kun Suomi erosi Venäjän imperiumista, Lenin katsoi, että Suomella oli kaikki taloudelliset ja kulttuuriset edellytykset eroon mutta myös menestymiseen itsenäisenä kansakuntana.

Lenin ja Suomi

Lenin kävi useasti Suomessa vuosien 1905–1917 välillä. Kokousten pitäminen oli Suomessa vapaampaa sillä täällä ei ollut niin paljon tsaarin vallan urkkijoita, selittää Minkkinen.

- Suomi oli paikka, jossa saattoi valmistella Venäjän vallankumousta. Itse asiassa jo vuosina 1905 ja 1906 Lenin huomioi sen, mitä Suomen työväenliike oli saanut aikaan. Hän ihaili työväentaloja eri kaupungeissa. Tampereella joulukuussa 1905 Lenin pani merkille lakkokomiteat. Tästä syntyi Leninille sekä Trotskille idea, että lakkokomiteat, joita kutsuttiin Venäjällä neuvostoiksi, voisivat toimia suoran kansanvallan eliminä.

Lenin omaksui Suomesta myös punakaartit, toteaa Minkkinen. Punakaarteja oli perustettu Suomessa järjestyskaarteiksi vuosina 1905–1906. Keväällä 1917 esimerkiksi Trotski ja Tuhatsevski saivat idean punakaartien perustamisesta luhistuneeseen ja degeneroituneeseen tsaarin armeijaan.

Lenin tunsu erittäin tarkasti suomalaista yhteiskuntaa ja työväenliikettä. Hän pyrki jatkuvasti hyödyntämään kokemuksiaan Suomesta, selittää Minkkinen.

Huolimatta siitä, että Suomessa oli vapaampaa, Leninin toimintaa vaikeutti Pietarin pääesikunnan alainen Suomen santarmihallitus. Tutkimuksissaan Minkkinen on tullut johtopäätökseen, että tietyssä vaiheessa kiinnitettiin enemmän huomiota sosialistivallankumouksellisiin, jotka olivat yksilön terrorin kannalla.

- Lenin kielsi yksilön terrorin. Eli niitä, jotka uhkasivat suoranaisesti tsaarin ja väliaikaisen hallituksen virkamiesten henkeä, seurattiin tarkemmin kuin sosialidemokraatteja.

Minkkisen mukaan Lenin on tunnetuin poliittinen pakolainen, joka Suomessa on ikinä ollut.

- Kun Lenin vuonna 1907 oli piileskelemässä Suomessa Oulunkylän lepokodissa, niin suomalaiset, jotka auttoivat Leniniä, tekivät huomion, että venäläiset santarmihallinnosta pitivät paikkaa silmällä. Välttääkseen Siperian Lenin teki johtopäätöksen, että maasta on lähdettävä nopeasti. Hän yritti salaa päästä junalla Turkuun, mutta huomasi viimeistään Littoisten asemalla santarmien olevan hänen kintereillä. Lenin hyppäsi junasta ja käveli Turkuun. Sen jälkeen hän pakeni Paraisten saariston kautta Tukholmaan ja Länsi-Eurooppaan. Vuonna 1917 Lenin piilotteli jonkin aikaa Karjalan kannaksella heinäsuovassa ja tuli Suomeen salaa papiksi naamioituneena.

Lenin-kuvan muutos

Menneisyyden vaikuttajia aika ajoin arvioidaan uudelleen. Historian uudelleen tulkitseminen näkyy myös Lenin-kuvassa, toteaa Minkkinen.

- Vielä Urho Kekkosen aikaan Suomessa Leninin kansallisuuspolitiikkaa ja Neuvostoliittoa ymmärrettiin paremmin. Meillä on ollut sellainen Kekkonen ja Lenin -näyttely, jossa tutkin Kekkonen suhtautumista Leniniin. Kekkonen suhtautui vakavasti Leninin ajatteluun. Hän luki Leniniä samoin kuin edeltäjänsä Paasikivi. Paasikivellä oli tapana pitää yöpöydällään jotain Leninin tekstiä alkukielellä, johon hän teki muistiinpanoja ja merkintöjä, mitkä ovat meillä arkistossamme. Paasikivellä oli aina mahdollisuus esittää neuvostoliittolaisten kanssa keskusteluissa Leninin käsityksiä kansallisuuspolitiikasta ja Suomesta.

- Jälkeen päin on käynyt ilmi, että myös Mauno Koivisto – kun ei ollut enää presidenttinä – paneutui Venäjän politiikkaan ja Leninin ajattelun tutkimiseen. Ahtisaaresta en tiedä, onko hän koskaan sanaakaan lukenut Leniniä. En myöskään tiedä Tarja Halosen tuntemusta tällä alueella, mietiskelee museonjohtaja.

Minkkinen mainitsee myös toisen perspektiivin, mikä heijastui Lenin-kuvaan Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen. Lenin-kuva romutettiin ja Leninistä tehtiin paholainen tai perkele sekä Lenin-museot lopetettiin.

- Nyt taas ymmärretään, että Lenin on oman aikansa maailmanhistoriallisesti merkittävä poliitikko ja ajattelija, selittää Minkkinen.

Lenin-museon toimintaa on koetettu elävöittää kaikin mahdollisin tavoin, kertoo Minkkinen. Hän on pyrkinyt kehittämään perusnäyttelyn opastamista stand up -menetelmällä, joka tekisi Leniniä myös ihmisenä tutummaksi.

- Olen selaillut paljon naistenlehtiä, joissa se mikä ihmisiä

kiinnostaa tuodaan erittäin hyvin esiin. Esimerkiksi Leninin sairaudet, kuolema ja mausoleumi, balsamoitu ruumis, matkustelut ja piileskelyt, kotiolot ja huonekalut, seksi ja rakkaussuhteet kiinnostavat ihmisiä, esittää Minkkinen.

- Tällainen elävöittää, mutta vakavasti todettuna meillä on järjestetty lähemmäs 100 erikoisnäyttelyä esimerkiksi Leninistä ja hänen lähipiiristä. Emme ole kaihtaneet näissä näyttelyissä ikävien ja vaikeiden puolien esittämistä, muistuttaa Minkkinen.

- Olemme järjestäneet paljon erilaisia seminaareja Leninin ajattelusta. Lisäksi olemme koittaneet seminaarien ja konferenssien kautta tuoda julki Stalinin ajan tapahtumia.

Museo ja kulttuuriperintöprosessi muutoksessa

Tallennusvastuu iski rajusti vastaan Neuvostoliiton romahdettua. Nousi vaatimuksia, että Lenin-museo pitäisi lakkauttaa ja kaikki kerätty esineistö ja tietovaranto tuhota, muistelee Minkkinen. Museo kohtasi haasteen, joka otettiin vastaan. Minkkinen pohtii, että nykyinen tekniikka mahdollistaa tiedon tallentamisen sellaisiin muotoihin, mitä voidaan nimittää Leninin sähköistämissuunnitelman toteuttamiseksi museon puitteissa.

- Olemme saaneet ymmärrystä ja kiitosta siitä, ettei päästetty tuhoutumaan tätä perintöä, minkä tallentaminen oli annettu vastuullemme.

Leniniin liittyvän kulttuuriperinnön suojeleminen on herättänyt myös vastustusta. Esimerkiksi vuonna 1977 kolme kiellettyyn äärioikeistolaiseen järjestöön kuulunutta miestä suunnitteli Lenin-museon räjäyttämistä. Minkkinen ei kuitenkaan näe, että nykyään esiintyisi mitään laajaa tai vakavasti otettavaa kritiikkiä museota kohtaan.

- Tiettyä katkeroitumista on joissain piireissä havaittavissa. Kun Neuvostoliitto romahti ja kommunismi entisenä poliittisena voimaliikkeenä esimerkiksi Suomessa katosi, niin joissain piireissä on nähtävissä frustraatioita siitä, ettei maailma muuttunutkaan paremmaksi.

Kritiikkiä on tullut myös siitä, ettei museo esittele Stalinin aikaa ja terroria. Minkkinen kuitenkin esittää, että suuremmilla resursseilla toimintaa voitaisiin kehittää siihen suuntaan.

Suomessa Leninin muistomerkkeihin voi törmätä Kotkassa, Turussa, Helsingissä, Torniossa, Lahdessa ja Tampereella. Minkkinen toteaa, että Lenin-patsas voisi sopia myös Helsinkiin, koska Leninillä on valtakunnallisesti merkittävä asema Suomen itsenäisyyden tunnustajana.

- Sellaista ei kuitenkaan ole vielä katsottu aiheelliseksi pystyttää, toteaa Minkkinen.

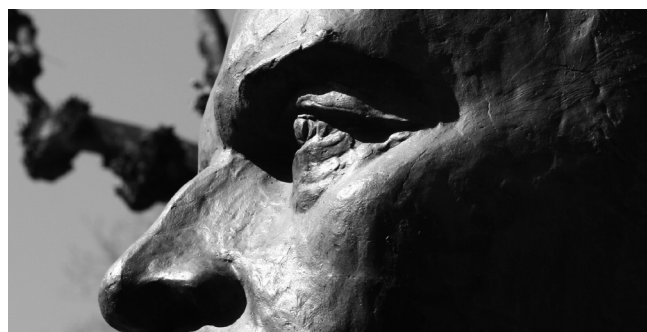

Kysymykseen, voiko Leninin ajattelusta ammentaa teoreettisia välineitä tämän päivän maailmanpoliittisten ja taloudellisten ilmiöiden ymmärtämiseksi, Minkkisellä on yksiselitteinen vastaus: kyllä.

- Mitä tulee imperialismiin, kirjan alkuperäinen nimi oli *Imperialismi, kapitalismin uusimpana vaiheena*. Se oli silloin uusi vaihe, ja Lenin ei ajatellut, että se olisi viimeinen vaihe. Hän ajatteli, että imperialismi näyttäisi ikävämmän puolensa nopeammin. Mielestäni nykyinen kapitalistisen globalismin arvostelu on suoraa jatkoa Leninin imperialismien teorialle. Itseäni kiinnostaa Leninin elämän loppuvaihe ja mitä hän mielti silloin.

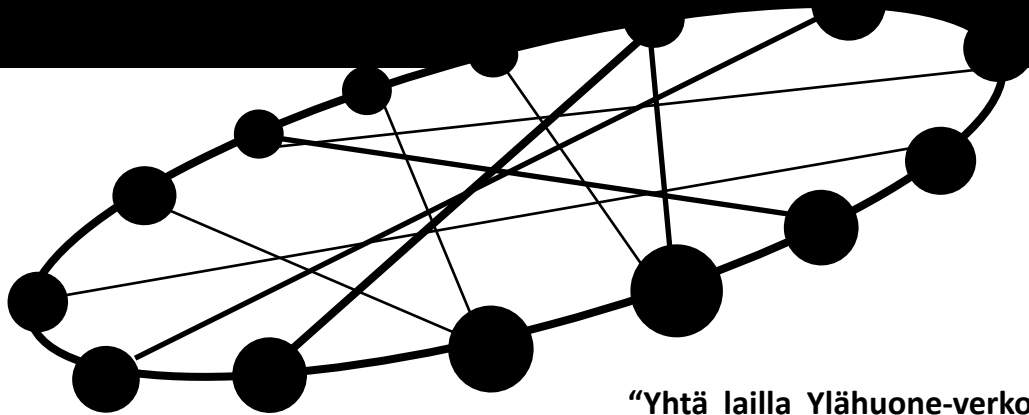
Keskustelun lopuksi Minkkinen toteaa Slavoj Žižekin ajatuksen pohjalta, ettei tulisi keskittyä pelkästään siihen, mitä Lenin teki, vaan mitä häneltä jäi tekemättä.

“Olen selaillut paljon naistenlehtiä, joissa se mikä ihmisiä kiinnostaa tuodaan erittäin hyvin esiin. Esimerkiksi Leninin sairaudet, kuolema ja mausoleumi, balsamoitu ruumis, matkustelut ja piileskelyt, kotiolut ja huonekalut, seksi ja rakkaussuhteet kiinnostavat ihmisiä”

Ylähuone on verkosto

Teksti: Mira Ojalehto

P-klubilaisten silmissä alumniyhdistys Ylähuoneen toiminta saattaa näyttää puuhastelun tasolle jäävältä harrastelulta. Verkkainen parin vuosittaisen tapahtuman tahti voi ihmetyttää, ovathan kaikki ylähuonelaiset 24/7-henkisen P-klubin kasvatteja, joilla yhdistyksen pyörittämisen luulisi olevan verissä. Joskus klubissa varmaan myös huokailaan harmista, kun alumni on luvannut kirjoittaa Walpoon, mutta deadline't paukkuvat, eikä juttua koskaan saavu. Osuinko oikeaan?

Niin tuulesta temmattuja kuin nuo arvailuni ovatkin, jatkan niistä edelleen. Tietääkseni Ylähuoneen ensimmäisten vuosien aikana on alumni keskuudessa käyty monet vastaavat itsetutkiskelut, kun Ylähuoneen toiminnalle on haettu sopivia mittasuhteita. Sen lisäksi, että Ylähuoneen on tarkoitus tarjota alumneille mahdollisuuksia tavata toisiaan, on paljon mietitty sitä, miten yhdistys voisi toimia hyödyksi p-klubilaisille. Idealista on kasvanut vuosi vuodelta ja sille on kirjattu ainakin työpaikkavierailut, ekskursiot, mentorointi, keskustelutilaisuudet, harjoittelupaikat ja stipendit. Kun alumnit tapaavat, mahdollisuuksien rajoitumuutta korostavat lennokkaat visiot ja kaikkivoipainen innostus. Toisaalla meitä kuitenkin rajoittaa työelämän tahdissa kiihkeästi raksuttava kello, jonka aika on rajallisempaa kuin moni osaa vielä opiskellessaan kuvitella.

Miten siis saataisiin hyödynnettyä alumnitoiminnan valtava potentiaali ilman, että siitä muodostuisi riippakivi Ylähuoneen aktiiveille tai P-klubin hallitukselle? Ylähuoneen rekisteröityminen yhdistykseksi vuonna 2006 on luonut toimintaan tervettä jatkuvuutta, mutta uusien toimintamuotojen kehittäminen on osoittautunut työlääksi aktiivien pienelle joukolle. Yhdistyksen hallinto on haluttu pitää minimissä, jotta aika ja energia voitaisiin kohdentaa muutamiin vuosittaisiin tapahtumiin. Tästä näkökulmasta alumnitapaaminen kerran vuodessa on jo aika hieno juttu.

Mikä sitten olisi Ylähuoneelle toimiva konsepti, kun toiminnan haluttaisiin hyödyttävän myös P-klubia? Yksi mah-

“Yhtä lailla Ylähuone-verkosto on klubilaisten käytettävissä, kun teitä kiinnostaa kuulla, missä kaikkialla P-klubin kasvatit vaikuttavat ja miten mihinkin työtehtävään voi päätyä.”

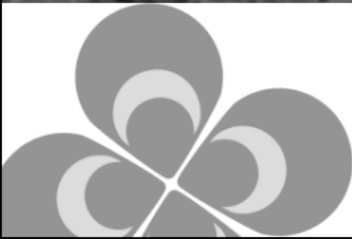
dollinen vastaus tähän kysymykseen voisi olla alumni Martti Setälän puheenvuorosta tälle jutulle lainaamani otsikko. Ylähuone on verkosto. Verkosto, joka voi palvella monia erilaisia tarpeita. Verkostomuotoiseen alumniyhteisöön on helppo liittyä, mutta sen toiminta on armoillista työssäkäyvien ja perheellisten kiireille. Verkoston Ylähuoneesta on iloa meille valmistuneille, jotka mielellämme pidämme silloin tällöin yhteyttä ja pidämme korvat auki uusille työtarjouksille. Yhtä lailla Ylähuone-verkosto on klubilaisten käytettävissä, kun teitä kiinnostaa kuulla, missä kaikkialla P-klubin kasvatit vaikuttavat ja miten mihinkin työtehtävään voi päätyä. Uskallan luvata, että poliittisesta historiasta ja valtio-opista valmistuneet auttavat mielellään.

Ylähuoneen vuosikokous pidettiin jälleen alumnipäivän yhteydessä 10.4. Proffan kabinettiin kokoontuneiden joukko oli edellisvuotta vähäisempi, mutta kokous sitäkin pidempi. Jäsenmaksun perimisestä keskusteltiin ennätyspitkään ja mielipiteitä riitti laidasta laitaan. Etenkin P-klubin suunnalta viestitettiin, että jäsenmaksujen kerääminen ja oma talous eivät olisi Ylähuoneelle pahitteeksi. Ylähuoneen jäsenet puolestaan painottivat maksavansa mielellään korkeampina osallistumismaksuina siitä, että saavat tulla valmiiseen pöytään P-klubin hoitaessa käytännön järjestelyt. Pakollisen ainaisjäsenmaksun perimiseen ei ollut halukkuutta. Keskustelun lopputuloksena päädyttiin siihen, että Ylähuone voi alkaa keräämään jäseniltään vapaaehtoista kannatusjäsenmaksua.

Ylähuoneen hallituksen kokoa päätettiin viime vuoden tavoin edelleen pienentää. Puheenjohtajaksi kaudelle 2010 - 2011 valittiin allekirjoittanut. Hallituksen jäseniä ovat alumnit Kirsi-Marja Lonkila, Christian Perheentupa, Sampo K. Saarinen, Martti Setälä ja Juha Vuori. Kuusihenkinen hallitus aloitti toimintasuunnitelman toteuttamisen pienellä, mutta tärkeällä askeleella. Ylähuone on Facebookissa.

ANNA POLITIIKKASI NÄKYÄ

Varsinais-Suomen Keskustanuoret

Linnankatu 21 B 35, Turku
toiminnanjohtaja Petri Ahola
Puh 044 532 2332

varsinais-suomi@keskustanuoret.fi
www.keskustanuoret.fi/varsinais-suomi

Turun Keskustaopiskelijat

YO-talo B, 2. kerros
puheenjohtaja Elina Helmanen
Puh 040 511 7131

hehelm@utu.fi
www.turunkeskustaopiskelijat.net

Kasva ihmisenä

Koti keskellä kylää

Ma, Ti, To 16.30-02.00
Ke, Pe, La 16.30-03.00
Su 18.00-02.00

Inspektorinkatu 4

Hyvää juomaa ja luettavaa.

Pelejä, internet, avoin WLAN

Ma - To 12 - 02
Pe - La 12 - 03
Su 14 - 00

kauppiaskatu 4

Maahanmuutosta

Teksti: Kai Isoviita

Eduskuntavaalit ovat jälleen ovella vajaan vuoden päästä. Maahanmuutosta ennustetaan vaalien keskeistä teemaa, vaikka aiheesta on monien mielestä keskusteltu jo nyt kyllästymiseen asti. Radio, TV sekä lehdet ovat täynnä maahanmuuttokeskustelua, internetistä puhumattakaan.

Epätoivottu maahanmuuttokeskustelu

Maahanmuuton lisäksi keskustellaan paljon itse maahanmuuttokeskustelun luonteesta. Esimerkiksi ulkoministeri Alexander Stubb on valitellut tilannetta: ”Maahanmuuttokriittinen näkökulma, se ääripää, dominoi keskustelua. Keskustelu on liian yksipuolista.” (HS.19.3.). Toisaalta myös maahanmuuttoministeri Astrid Thorsiin kohdistuneen uhkailun varjolla on yritetty lyödä häirikön leimaa lähes jokaiseen ulkomaalaispolitiikan arvostelijaan.

Maahanmuuttokriitikot ovat aiemmin perustelleet näkemysään rikollisuuden ja turvattomuuden kasvulla maahanmuuttajien saapuessa kulttuureista joissa esimerkiksi sananvapaudesta, naisen asemasta sekä ihmisoikeuksista ajatellaan eri tavoin. Viimeistään laman myötä myös talouden realiteetit on otettu huomioon. Eikä maahanmuutosta aiheutuvien kustannusten salailu ole ainakaan hiljentänyt keskustelua.

Maahanmuuton hinta

TV1:n MOT selvitti suurta huomiota saaneessa lähetyksessään maahanmuuttajien saamia sosiaaliavustuksia. Esimerkkitapauksessa valeavioliitolla oleskeluluvan saanut somalinainen sai normitasoon nähden 7-kertaisen määrän harkinnanvaraista toimeentulotukea. Erilaisia avustuksia kertyi vajaassa kahdessa vuodessa noin 56 000 euroa. Tämän lisäksi korkein oikeus vapautti naisen sekä petossyytteistä että korvausvaatimuksesta.

MOT:n tutkimuksen mukaan Suomen turvapaikanhakijoille, sekä turvapaikan saaneille tarjoama rahallinen toimeentulo on Euroopan eli käytännössä koko maailman avokätisintä. Koska Suomessa ei ole käytössä pikakäännytystä, vyöryy vastaanottokeskuksiin turvapaikanhakijoita jopa EU-maista kuten Bulgariasta. Tämän järjettömyyden lisäksi Suomi maksaa turvapaikanhakijoiden perheenjäsenten matkat maahan sekä myös heidän sosiaaliturvansa.

Suomesta ei edes löydy virallisia laskelmia nykyisen

maahanmuuttopolitiikan kokonaishinnasta. Laskelmia ei myöskään ole tulossa - maahanmuuttoministeri Thorsin mukaan kattavaan selvitykseen ei ole varaa nykyisessä taloustilanteessa.

Suomalaisten asenteet jyrkentyvät

Helsingin Sanomissa 15.3. julkaistun mielipidekyselyn mukaan noin 60 prosenttia ei ottaisi Suomeen lisää maahanmuuttajia. Moni tutkija onkin selittänyt asenteiden muutosta juuri nykyisellä lamalla. Kyselyä kommentoineet pääkirjoitukset ja kolumnit pitivät tulosta huolestuttavana ja tarjosivat selitykseksi lähes kaikkea paitsi maahanmuuttajien omaa käytöstä. Esimerkiksi Turun Sanomien (22.3.) mukaan kyse on tiedon puutteesta: ihmiset vain luulevat ulkomaalaisten saapuvan Suomeen elämään veronmaksajien kustannuksella.

Vuosi sitten poliitikot saattoivat vielä kertoa kansalle mitä mieltä sen piti olla. Esimerkiksi pääministeri Vanhanen totesi Hufvudstadsbladetille 9.1.2009, että ”äänestäjillä ei saa olla sellaista illuusioita, että he saavat ilmaista ulkomaalaisvihamielisyytensä vaaleissa esimerkiksi perussuomalaisia äänestämällä”. Vanhanen toivoi myös, etteivät poliitikot kuvaisi maahanmuuttoa uhaksi, vaan mahdollisuudeksi ja välttämättömyydeksi.

Puolueet heränneet viime hetkellä

Suuret puolueet ovat lopulta joutuneet kuuntelemaan äänestäjiä perussuomalaisten tarjotessa järkevää ulkomaalaispolitiikkaa. Kokoomus on tiukentanut ohjelmaansa, puolueen nuorisojärjestön puheenjohtaja Wille Rydman on esittänyt jopa kiintiöpakolaisista luopumista. Samoilla linjoilla on myös keskustan puheenjohtajakilpaan ilmoittautunut ulkomaankauppaministeri Paavo Väyrynen.

Hallituspuolueista vain vihreät sekä RKP liputtavat nykyisen holtittoman maahanmuuttopolitiikan puolesta. Vihervasemmisto on jopa hyökännyt Jutta Urpilaista ja SDP:n asiallista ”maassa maan tavalla” – linjaa vastaan. Ehkä lainasäädännön tulisi heidän mielestään koskea vain kantaväestöä?

Lasku maahanmuutosta tulee lopulta veronmaksajalle. Asialle voi kuitenkin tehdä jotain. Mieti siis tarkkaan kenelle annat äänesi ensi maaliskuussa.

Kaskuakatemia 2.0

Akateeminen huumori Auran rannoil 1200-luvulta 2000-luvulle

Teksti: Sebastian Koskinen

HUOM! Professori Soikkanen ottaa kaskuja vastaan kirjaansa varten osoitteeseen tsoikka@utu.fi. Jos sinulla on tiedossa hyvä kasku, lähetä se professori Soikkaselle ja kannan näin kortesi kehoon harvinaisen perinteen vaalimisessa!

“Kasku on kulttuurihistoriaa. Se on tosipohjainen tai totena kerrottu. Se on alkuperäisen kertojansa kuvaus kokemastaan. Kaskus sisältää usein faktaa ja tulkintaa. Joskus kasku saattaa olla kokonaankin keksitty mutta myös silloin se pyrkii kuvaamaan kohdetta tai kohteen joitakin piirteitä juuri ylikorostuksen kautta. Esimerkiksi kasku professorin äärimmäisestä nuukuudesta ja “pihiydestä” voi olla keksitty, mutta samalla se pyrkii luonnehtimaan kyseistä henkilöä hänen syvimmiltään.”

Yllä seisova siis heille, ketkä – kuten esimerkiksi minä vielä hetki sitten uusiturkulaisena – eivät tiedä mitä kaskut ovat. Useimmille P-klubilaisille, akateemikoille ja turkulaisille kaskut lienevät tuttuja, ja professori Timo Soikkasen voidaankin sanoa tehneen tehtävänsä näiden varsinaisuusomalaisuutta ja viipurilaisuutta ilmentävien anekdoottien levittäjänä ja suojeluspyhimyksenä.

Kaskuakatemia ensimmäinen osa julkaistiin vuonna 2004 ja menestys oli ilmeinen, ainakin itsensä professori Soikkaisen mukaan, ja kirja myytiinkin loppuun toista painosta myöten. Kaskujen ja mikrohistorian rakastajien ei silti tarvitse huolestua, sillä Kaskuakatemia toinen osa julkaistaneen näillä näkymin tulevana syksynä. P-klubilaisten iloksi ja päätoimittajan yllätykseksi professori Soikkanen luovutti Walpon käyttöön Kaskuakatemia toisen osan vedokappaleen. Kiitos ja kumarrus!

Kirjassaan professori Soikkainen tarkastelee turkulaisen akateemisen huumorin historiaa pitkällä ajanjaksolla. Teos on jaettu kahteen osaan: ensimmäinen käsittelee vanhan Turun, Aboa vetuksen, toinen uuden, Aboa novan, kaskuhistoriaa. Wanhaa Turcua kirjoittaja tarkastelee lennokkaasti ja eläväisesti muun muassa Jusleniuksen, Turun Kuninkaallisen Akatemian ja studiosusten, siis aikansa opiskelijoiden, kautta. Yli-innokkaan fennofiili Daniel Jusleniuksen kuvaukset siitä, kuinka antiikin Kreikan ja Rooman sivistys ovat Turusta peräisin herättävät suunnatonta hilpeyttä nykylukijassa.

Miekat vyötäisillään ja viitat harteillaan kulkevat studiosukset tuntuvat hekin nykystudentista melkoiselta yllätykseltä, vaikka kertomukset perustuvatkin oikeuden pöytäkirjoihin. Tarinat öykkäroivista opiskelijoista verisine miekkoineen saavat 2000-luvun opiskelijaelämän vaikuttamaan lepsulta. Näihin aikoihin kapakoita hallitsivat opiskelijat, jotka pistivät kisällit ja porvarit ahtaalle; kyse oli katujen herruudesta, eikä tuhatpäinen opiskelijaporukka ollut ainakaan aliedustettu viisituhattapäisessä Suomen Turussa.

Kaupungin uusi akateeminen kerrostuma valtasi välittömästi itsensä kokoisen tilan hierarkiassa, mistä syntyi pieni kriisi, kun istumajärjestystä kirkossa tai kulkujärjestystä kulkueissa laitettiin uuteen uskoon. Professoreiden kanssa samoihin aikoihin Turkuun ilmestyneet hovioikeuden tuomarit olivat akateemisen eliitin varteenotettavin ja vahvin vihollinen. Tuomarit toki “väänsivät lakeja”, mutta professoreilla oli akateeminen armeijansa, studiosukset.

Muinainen Turku herää kiehtovasti eloon aikalaistarinoiden kautta: Rakkauskirjekohut piispa Gezeliuksen tyttären ja studiosus Walleniuksen välillä; Petrus Magni Vermlanduksen yölliset seikkailut ikonoklastisine vivahteineen; murhamies Ericus Biningiuksen legendaarinen pako karsserista; Laurentius Petrin väkevät saarnat “Huuruden Wältämisestä” ja viinan vaaroista. Etäisyys tapahtumiin on melkoinen, mutta myötäeläminen on helppoa; juuri samat asiat muodostavat nykyarjenkin kovan ja harmaan ytimen.

Menneen ajan Turusta professori Soikkanen siirtyy Tauno Nurmelan ja Saku Klossnerin Turkuun. Nämä “Suuret Yksilöt” nostetaan kaskujen viimeisiksi suurmiehiksi ja taitureiksi. Humanisti-Nurmelan ja lääkäri-Klossnerin töksäytykset ja anekdootit ovat tietysti tyydyttävästi rehellisen aitoja ja lopulta sympaattisia:

“Luentopotilaana ollut työläisnainen ujosteli peräpu-kamiensa näyttämistä. Rohkaistaakseen naista Klossner ylltytti: - “Pyllistäkää nyt kerrankin porvareille kun oikein luvalla saatte!”

Oman tilansa saavat kaskujen lähihistoriassa lisäksi opiskelijat, kanslerit ja monet muut yliopistolaiset.

Kaskuakatemia toinen osa on vedokappaleen perusteella ensimmäisen osan veroinen paketti akateemista huumoria, historian havinaa ja salamoivaa apologetiikkaa turkulaisuuden ja Turun puolesta. Vedoksesta puuttuu luonnollisesti yhtä sun toista, ja esimerkiksi lopullisen version visuaalisuudesta on vedoksen perusteella mahdotonta sanoa mitään. Jos lopputulos muistuttaa hitusenkaan ykkösosaa, voi huolen heittää suosiolla nurkkaan.

Kaskujen ystävät ja P-klubilaiset saavat siis näillä näkymin odotella vielä tovin ennen Kaskuakatemia toisen osan julkaisemista. Ehkä tämä tiivis ensikatsaus tyydytti lukijakunnan pahimman nälän!

Klubilaiset yliopiston hallinnossa

Teksti: Piritta Jokelainen

- 1. Nimesi, ikäsi, monesko opiskeluvuosi, mikä pääaine?**
- 2. Miten olet aikoinasi päättänyt koulutuspolitiikan syövereihin?**
- 3. Miksi olet laitosneuvostossa/johtokunnassa?**
- 4. Miten kuvaillet P-klubia edunvalvojana?**
- 5. Miksi jokaisen klubilaisen tulisi olla kiinnostunut koulutuspolitiikasta?**

Yliopiston tiedekuntien johtokuntiin ja laitosneuvostoihin valittiin huhtikuun alusta alkaen uudet opiskelijaedustajat. Tiedekunnan johtokuntaan klubi sai jopa yliedustuksen (kolme edustajaa), sillä laitoskohtaisesti jaossa olleisiin paikkoihin ei muilta laitoksilta ollut riittävästi kiinnostuneita.

Tiedekunnan johtokunta on yhteiskuntatieteellisen tiedekunnan ylin päättävä elin, ja sen tehtävänä on kehittää opetusta ja tutkimusta, tehdä ehdotukset toiminta- ja taloussuunnitelmaksi sekä talousarvioksi sekä päättää tiedekunnalle tai kauppakorkeakoululle myönnettyjen voimavarojen suuntaviivoista. Johtokunta myös hyväksyy opetussuunnitelmat, väitöskirjat ja lisensiaattitutkimukset sekä tekee esityksen vuosittain valittavien uusien opiskelijoiden määrästä ja päättää valintaperusteista. Johtokunta on siis tiedekunnan korkein päättävä elin, ja kolmikannan mukainen opiskelijaedustus turvaa opiskelijoiden äänen kuulumisen alimmalla kollektiivisen päätöksenteon tasolla.

Vuoden vaihteesta alkaen laitosneuvostot menettivät asemansa laitoksen ylimpänä päätöksentekoaikana, mutta ainakin Poliitiikan tutkimuksen laitoksella laitosneuvoston neuvoa-antava asema on edelleen tärkeä osa laitosta koskevaa päätöksentekoa. Laitosneuvosto antaa lausunnon esityksistä toiminta- ja taloussuunnitelmaksi ja vuotuiseksi talousarvioksi, esityksestä voimavarojen käytöstä, esityksestä opetussuunnitelmaksi, laitosjohtajan valinnasta sekä käsittelee muut sille käsiteltäväksi annetut asiat.

Alta löydät uusien klubilaisten laitosneuvosto- ja johtokuntaedustajien esittelyt, jotta varmasti tiedät kenen hihaa tulee nykäästä kun jokin asia tiedekunnassa tai laitoksella määttää. Uusille hallopedeille (= HALLinnon OPiskelija EDustajille) esitettiin seuraavat kysymykset:

Laura Pätsi

laitosneuvosto, poliittinen historia, varajäsen yhteiskuntatieteellisen tiedekunnan johtokunta, varajäsen

1. Laura Pätsi, 22-vuotta, 2.vuoden poliittisen historian opiskelija.
2. Koulutuspolitiikkaa ehkä ensimmäisen kerran aktiivisesti ajateltuani, kun P-klubin sivuilla ennen varsinaisten opiskelujeni aloittamista surffailin, kiinnostuin aiheesta, vaikken kyllä heti voi sanoa niiden pitkien nettisivuselostusten jälkeenkään olleeni kovin hyvin perillä aiheesta. Siitä se sitten lähti ja tässä ollaan.
3. Vaikka laitosneuvostojen rooli onkin nykyään vain neuvoa-antava, on se mielestäni tärkeä kommunikointikanava opiskelijoiden ja henkilökunnan välillä ja hyvä keino pysyä perillä siitä, mitä laitoksella tapahtuu. Johtokunnassa pidän aktiivista opiskelijaedustusta erittäin tärkeänä, jotta opiskelijoidenkin kanta heitä itseään koskevista asioista päätettäessä tulee esille.
4. P-klubi on perinteisesti ollut ahkera ja aktiivinen jäsenistönsä edunvalvoja ja toivoakseni sama hieno perinne jatkuu tästäkin eteenpäin.
5. Koulutuspolitiikan linjaukset vaikuttavat jokaisen opiskelijan arkeen ja jo opiskelemamme ala mielestäni osoittaa, että olemme kiinnostuneita vaikuttamaan asioihin. Edunvalvonta on joukkueläjä ja porukassa sen kuuluisan tyhmyyden lisäksi tiivistyy usein myös moni hyvä idea.

Pekka Seppälä

laitosneuvosto, poliittinen historia, varsinainen jäsen

1. Pekka Seppälä, 25v. Poliittisen historian pääaine-opiskelija. Meneillään 3. tai 4. opiskeluvuosi, laskutavasta riippuen.

2. Ainejärjestökokemus jäi aikoinaan väliin, sillä toimin ensimmäiset opiskeluvuodet osakunta-aktiivina. Se ei kuitenkaan häirinnyt kun hain vuoden 2009 keväällä laitosneuvoston varajäseneksi. Pestiä oli jäljellä vain muutama kuukausi ja päätin kokeilla millaisen vaikutusmahdollisuuden laitosneuvostosta tarjoaa. Kokemukset olivat todella hyviä ja niinpä jatkoin tehtävässä ja aloitin laitosneuvoston varsinaisena jäsenenä keväällä 2010.

3. Olen laitosneuvostossa siitä syystä, että se tarjoaa meille opiskelijoille väylän vaikuttaa niihin asioihin joihin törmäämme päivittäin opintojemme yhteydessä. Oli kyseessä sitten opiskelijoiden hyvinvointi, opetusohjelman epäkohdat, tenttikirjojen järjettömyys tai mikä tahansa asia, pystymme me opiskelijat vaikuttamaan niihin. Työskentelyä motivoi se oleellinen tekijä, että muutoksia todellakin tapahtuu ja laitos on aktiivisesti niissä mukana.

4. P-klubin edunvalvonta on hyvällä tasolla, enkä sano tätä siksi, että niin kuuluu sanoa. Yhteistyö eri tasojen opiskelijaedustajien kanssa toimii mallikkaasti ja P-klubi vaikuttaa hyvällä panoksella yliopistohallinnon jokaisella tasolla.

5. Jokaisen klubilaisen tulisi olla kiinnostunut koulutuspolitiikasta sen verran, että vastaa hyvinvointikyselyyn ja tenttipalautteisiin. Sen avulla voimme kehittää opintoja hyvinkin nopeasti.

Mutta miksi tyytyä tähän? Jos haluat ymmärtämään sitä yhteisöä, jossa tulet opiskelemaan seuraavat n vuotta, seuraa koulutuspolitiikkaa ja pyri vaikuttamaan siihen!

Jussi Lammassaari

laitosneuvosto, valtio-oppi, varsinainen jäsen

1. Jussi Lammassaari, 4. vuosi, valtio-oppi

2. Opiskelujeni alusta asti olen seurannut P-klubin koulutuspoliittista toimintaa. Alussa hieman passiivisemmin ja opiskelujen edetessä koko ajan aktiivisemmin. Jossain vaiheessa päädyin sitten laitosneuvoston opiskelijaedustajaksi ja sillä tiellä olen edelleen.

3. Omasta mielestäni laitostason edunvalvonta on parasta mahdollista edunvalvontaa. Laitostasolla vaikutusmahdollisuudet ovat yleensä varsin hyvät ja käsiteltävät asiat käytännönläheisiä - laitosneuvoston päätöksillä on usein melko suorat vaikutukset opiskelijoiden jokapäiväiseen elämään. Opiskelijoiden kannalta laitostason päätöksenteko on siis ehkä tehokkain ja helpoin tapa vaikuttaa niihin pieniin asioihin, jotka todellisuudessa muokkaavat opiskelijoiden arkea.

4. P-klubi on edunvalvojana ahkera, luotettava, rakentava ja yhteistyökykyinen. Tässä vaiheessa haluan tosin ilmaista huolestuneisuuteni P-klubin edunvalvonnan tulleisuudesta. Uusille ja aktiivisille toimijoille olisi todella tarvetta.

5. Yksinkertainen vastaus: jokaisen p-klubilaisen tulisi olla kiinnostunut koulutuspolitiikasta, koska jokainen p-klubilainen on yliopistolla ensisijaisesti opiskelemassa. On vähintäänkin huolestuttava tilanne, jos opiskelijaa ei esimerkiksi kiinnosta mitä hänelle opetetaan, miten hän suorittaa opintojaan tai mitä häneltä vaaditaan tutkintonsa suorittamiseksi. Jokainen opiskelija kantaa lopulta itse vastuun tutkintonsa sisällöstä ja laadusta. Opiskelijoiden passiivisuus koulutuspolitiikassa on kuin omaa oksaa sahai.

Piritta Jokelainen

laitosneuvosto, valtio-oppi, varajäsen

1. Piritta Jokelainen, 2. vuosi valtio-oppia meneillään
2. Kiinnostuin koposta jo ensimmäisen opiskeluvuoteni aikana, ja päädyin laitosneuvostoon varajäseneksi jo tuolloin. Kesän aikana kypsyi ajatus klubin valtio-opin koulutuspoliittiseksi vastaavaksi hakeutumisesta, ja sen jälkeen olen ajautunut yhä syvemmälle kopoilun syövereihin.
3. Laitosneuvosto on nykyisestä ainoastaan neuvoa-antavasta roolistaan huolimatta säilyttänyt omassa laitoksessamme tärkeän roolin laitoksen päätöksenteossa. Laitoksella ja oppiaineissa tehtävät päätökset vaikuttavat läheisimmin opiskelijoiden jokapäiväiseen arkeen, ja opiskelijoiden kuuleminen toiminnan suunnittelussa on ensiarvoisen tärkeää.
4. P-klubi on osaava, innostunut ja aktiivinen edunvalvoja. Hyvä tiedonkulku vanhojen ja uusien kopovaikuttajien kanssa turvaa toiminnan jatkuvuuden, sillä kuten missä tahansa muussakin edunvalvonnassa, koulutuspolitiikassa tuloksia saavutetaan usein vasta pitkällä aikavälillä.
5. Jokaisen tulisi olla kiinnostunut itseään koskevasta päätöksenteosta. Koulutuspolitiikka on väline vaikuttaa jokaista meitä koskeviin asioihin kaikilla yliopistollisen päätöksenteon tasoilla.

Saku Lehtinen

yhteiskuntatieteellisen tiedekunnan johtokunta, varsinaisen jäsen

1. Saku Lehtinen, 3. vuosi, valtio-oppi
2. Viime vuonna: valtio-opin kopo ja valtio-opin laitosneuvosto. Tänä vuonna: yliopistokollegio, tdk. johtokunta, tdk. peruskoulutustoimikunta, Indexin opintosihiteeri, TYYn yht. tdk. kopokoordinaattori ja TYYn Edunvalvontavaliokunnan kopo-vpj.
3. Kylymättömän vallanhimoni lisäksi haluan vaikuttaa tdk. opiskelijoiden koulutuksen ja tutkintojen kehittämiseen.
4. P-klubissa on ja on ollut perinteisesti aktiivisia kopotoimijoita. Tämän työn tuloksena meillä on jopa "oma" edustaja yliopiston hallituksessa saakka. Kopojen ja hallopedien yhteistyö on hyvää tasoa. Kehujen lisäksi pitää myös kritisoida laajemmin jäsenistön passiivisuutta. Tenttipalautetta annetaan sääliittävän vähän. Vuonna 2009 vastausprosentti valtio-opin kirjatenteissa oli vain 23,9
5. Koska vain kopon avulla on mahdollista parantaa ja kehittää sitä minkä takia me vietämme täällä useita vuosia.

Nuppu Ervasti

yhteiskuntatieteellisen tiedekunnan johtokunta, varajäsen

1. Nuppu Ervasti, 25vee, II opintovuosi, pääaineena poliittinen historia
2. Kopo herätti mielenkiintoni pikkuhiljaa P-klubin hallitustouhun myötä, siinä samalla kun ylipäättään aloin tajuta mistä mokoma lyhenne muodostuu. Paljon on opittavaa ja isot on saappaat aloittelijalle, mutta onneksi klubissa piisaa päteviä perehdyttäjiä.
3. Tiedekuntien rooli on vahvistunut entisestään, ja kaiken nykyisen myllerryksen keskellä on oleellista että juuri opiskelijat ottavat vahvan paikkansa tiedekuntatason päätöksenteossa. Opiskelijajäsenten rooli johtokunnassa on tärkeä ja haastava, siinäpä motiivia kerrakseen.
4. Kova, Osaava, Perinteikäs, Onnistuva. Kjih.
5. Koska ennemmin tai myöhemmin tajuaa kaiken muun olevan turhaa. Eksistentiaalistisen heräämisen tuskaa voinee helpottaa jos on jo valmiiksi kiinnostunut koposta...

Erikokoisia juhlahuoneistoja
Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka
Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat, sauna

**Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.**

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@kolumbus.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.
tilausravintola

Klubissa kuultua

Anssi Klemetti: "Välillä mulle tulee sellanen olo, että mä muutun olueksi"

Tuomas Lamponen: "Oo sä nainen hiljaa"

Eräs fuksi helmikuun lopussa: "Mä oon ollu tän vuoden puolella pisimmillään 22 tuntia juomatta alkoholia."

"Kuka muka haluaa mennä Venäjälle talvella?" Teemu R.: "historiaa todistaa, että monetkin"

Hirmuhallitsijattaret

Teksti: Saska Heino

Nykyisellä postmodernilla aikakaudella vallan kysymys on erittäin ajankohtainen. Valta on perinteisesti liitetty maskuliinisuuteen; hallitsija on miehinen mies, joka sapelellaan kalistellen (niin, tämänhän voi ymmärtää monella eri tapaa) ratsastaa läpi historian hurmahenkisten melskeitten, tai ainakin kopauttaa nuijallaan pöytään päätöksen merkiksi. Voidaan toki pohtia, että missä määrin silmäseittä itävaltalaisen riviin rynninyt Kustaa II Adolf poikkesi keskiverto kalastusseuran puheenjohtajasta, mutta vallan elementti on kuitenkin läsnä kummankin kohdalla.

Termi ”executive director” ei onneksi aina tarkoita vain teloituksen johtajaa – ei ainakaan tänä päivänä, mutta oli päätösvallassa kyse ihmiselämästä tai ei, niin valta ja hallittavat ovat aina kulkeneet kadun vastakkaisia laitoja. Kuten historia, tuo kaikkietävä tieteenalamme kuitenkin opettaa, ei sukupuolella ole tämän asian kanssa loppujen lopuksi ollut kummoistakaan merkitystä. Esittelen pintapuolisesti seuraavaksi muutamia vähemmän viehättäviä naishallitsijoita historiamme brutaaleilta teurastusfestivaaleilta, joissa jouluna hengestään on päässyt sian lisäksi muutama homo sapiensinkin edustaja.

Isebel (800-luku eaa.)

Isebel on vanhassa kunnan testamentissa (siis vanhassa) esiintyvä kuningatar, joka heikkoa miestänsä, kuningas Ahabia käyttäen pyrki foinikialaistamaan juutalaiset. Sukujuuriltaan Isebel periytyi Foinikian kuningassuvusta, ja täten liitto juutalaisen Ahabin ja foinikialaisen Isebelin välillä oli mitä ilmeisemmin puhdas poliittinen veto Palestiinan alueen pikkuvaltioiden yhtenäistämiseksi. Vaan olisipa Jahven kansa tiennyt, minkälaisen lutherin valitsikaan! Valtaansa pönkittääkseen Isebel pyrki kaikin keinoin lahtaamaan juutalaisten papiston viimeistä monoteistää myöden. Toisaalta kyseessä oli varsin ovela veto; koska uskonto oli ja on erinomainen poliittinen ase, niin ulkoa tulleen uskomusjärjestelmän implementointi oli mitä erinomaisinta vallankäyttöä. Cuius regio, eius religio, kuten sanonta kuuluu. Lopulta juutalaisten mitta kuitenkin täytyi, ja Elia-nimisen tiukkakipaisen saarnamiehen ennustusten mukaisesti Isebel päätyi koirien syömäksi. Varsin ikävä loppu, mutta ainakaan toistaiseksi koiranruokavalmistajat eivät ole äkänneet tuotteistaa tätä vanhan testamentin

varoittavaa esimerkitärtä. Koska tarinan luotettavuus on kyseenalainen, voidaan toisaalta miettiä, että ovatko vanhan testamentin kirjoittajat tietten tahtoen liioitelleet Isebelin kertomusta vain vakuuttaakseen juutalaiset vahvan miehishallitsijan tarpeesta. Tai sitten kyseessä oli oikeasti ikävä emäntä Salomonin tuvassa.

Wu Zhao (625-705 jaa.)

Wu oli Kiinan mittavan keisarivallan ainoa naispuolinen hallitsija, jonka voidaan sanoa omalla toiminnallaan varmistaneen miesvallan lujittumisen entisestään. Tästä huolimatta Wun ura oli todellinen menestystarina, mikäli uhreilta jätetään kysymättä. Wu saapui vuonna 638 keisari Taizongin jalkavaimoksi ja osoitti nuoresta iästään huolimatta nopeasti erinomaista lahjakkuutta poliittisen juonittelun saralla. Kun aika tovia myöhemmin jätti Taizongista, oli Wu jo pitemmän aikaa pyrkinyt seuraajakandidaatti Gaozongin suosioon. Ajan tavan mukaisesti Wu ikään kuin vetäytyi buddhalaiseen luostariin, mutta palasi keisarin palatsiin vain tovin kurkkulaulua ja kongien huminaa kuunneltuaan. Wun tie menestykseen avautui lopulta, kun

“Lopulta Wu päätti lahtauttaa jopa omat poikansa, jotta kukaan ei olisi päässyt uhkaamaan hänen asemaansa Kiinan todellisena hallitsijana.”

länäollessa. Lisäksi kumpaakin historian hurmehenkistä sieluunkaitselijaa yhdisti rehellisen epärehellisen selkäänpuukotustaktiikan käyttö sekä kaikenlainen juonittelu, jonka avulla kumpainenkin nakersi pikku hiljaa pohjaa vastustajiensa alta kuin mikäkin poliittinen tupajumi.

Maria I (1516-1558)

Maria Tudor syntyi 18. helmikuuta 1516 Henrik VIII:n sekä Katarina Aragonialaisen toiseksi lapseksi. Syntymä todennäköisesti pelasti äiti-Katarinan hengen, mutta Marian valtakaudella roviolla kärventyneitä protestantteja moinen tuskin lämmitti ainakaan heidän syyttymispistettä kuumemmin. Marian suureksi onneksi hänen velipuolensa Edvard VI ei ehtinyt sovitella kruunua päänsä jatkeeksi kuin noin kuuden vuoden ajan ennen kuin kuolo korjasi hänet kuudentoista vuoden ikäisenä heinäkuussa 1553. Marian harmiksi Henrik VII:n (jonka Henrik VIII oli lyhenyttänyt kaulasta ylöspäin) syystäkin katkeroitunut poika sekä kova protestantti ja Northumberlandin herttua John Dudley kuitenkin kaappasi vallan itselleen soveliaasti vasta Edvardin kuoleman jälkeen, vaikka olikin avuliaasti lämmitellyt valtaistuinta nuoren ja sairastelevaisen Edvardin puolesta jo pitemmän aikaa.

Edvardin poistuttua sopivasti paikkaan, jossa jokainen golflyönti on hole-in-one, saattoi Dudley istuttaa Eetuparan tilalle Henrik VIII:n sisaren lapsenlapsen Jane Greyn, joka ei tosiasiallisesti tiennyt hallitsemisesta tuon taivaallista. Maria ei luonnollisestikaan ollut ihastunut Dudleyn pyrkimyksistä ja marssikin (lue kulki vaunuissaan) kannatajiensa kanssa Lontooseen ja päästätti herttua Dudleyn henkirievustaan. Epäenglantilaisten sekä jossain määrin ”EU-mielisyyteen” viittaavien poliittisten päämääriensä tukemiseksi Maria päätti hankkia aviopuolisonsa umpikatoisesta Etelä-Euroopasta. Puhdasoppinen katolilainen kun oli, päätyi Maria (nytemmin nro. I) vuonna 1554 kihlautumaan hispanjalaisten kuninkaan, Filip II:n kanssa. Moinen aiheutti protestanttisessa Englannissa muutakin kuin jolly good -tyyppistä hilpeyttä. Muuan Thomas Wyatt nousikin ksenofobiaan ja antikatoililaisuuteen perustuvan kapinointikampanjansa avulla melkoiseksi haasteeksi Maria I:lle, joka päätyi aikanaan verrattain tyypilliseen ratkaisuun eli ääribrutaalin väkivaltaan. Kapina tukahdu-

Gaozongin siippa, tuo pahaa-aavistamaton keisarinna Wang pyrki Wun avulla syrjäyttämään keisarin lempijalkavaimo Xiaon. Wu onnistui lopulta erinomaisesti, sillä ei aikaakaan, kun Gaozong löysi Wun keisarinnana keisarinnan paikalla.

Vielä lyhyemmän tovin kuluttua keisarinna Wu saattoi pikku hiljaa totutella elämään ilman -nna-loppuliitettä, sillä herkeämättömän juonittelun sekä salaisen poliisin avulla Wun onnistui lopulta päästää ilmat pihalle myös entisestä keisarinna Wangista sekä joukosta jopa omia sukulaisiaan, joiden uskollisuutta Wu epäili herkeämättä. Lopulta Wu päätti lahtauttaa jopa omat poikansa, jotta kukaan ei olisi päässyt uhkaamaan hänen asemaansa Kiinan todellisena hallitsijana. Keisarillisessa palatsissa vallitsi verrattain psykoottinen tunnelma, kun kukaan ei uskaltanut vastustaa Wuta ja hänen mielivaltaisia päätöksiään. Keisarinna kontrolloi käytännössä koko valtakuntaa, vaikka valta ei virallisesti ollutkaan hänen käsissään ennen kuin vasta vuodesta 690 vuoteen 705. Historiallista verrokkia haettaessa mieleen juolahtaa helposti eräs pappiseminaarinsa keskenjättänyt gruusialainen, joka Wun tavoin vetäisi viimeisen henkosensa rauhallisesti ”rakkaimpien ystäviensä”

tettiin varsin nopeasti, ja ohessa Maria I saattoi siirtää myös Jane Greyn kätevästi ajasta ikuisuuteen. Kapinan ”selvittämisen” yhteydessä Maria I ansaitsi varsin kuvaa- van liikanimensä Verinen, sillä hänen suosimansa rankai- sumenetelmät eivät totisesti olleet mitään hellävaraista avohoitoa. Lasketaan, että hänen valtakaudellaan noin kolme sataa protestanttista merkkihenkilöä olisi haihtu- nut kirjaimellisesti savuna ilmaan.

Maria I:n ja Filipin harmiksi kruununperillistä ei katolisen kaksoismonarkistien valtaistuin fuusion seurauksena syn- tynyt. Kun Filip II vielä sai Maria I:n lähtemään epäonni- selle sotaretkelle Ranskaa vastaan, ei katolismiprojekti totisesti ollut myötätuulessa. Lisäksi Maria I kärsi elonsa ehtopuolella mitä ilmeisemmin syövästä, johon ei tuol- loin ollut minkäänlaista hoitomuotoa. Maria I kuolikin vain neljä vuotta valtaannousunsa jälkeen marraskuussa 1558, jonka jälkeen Filip II kykeni palaamaan jälleen kotoisaan Espanjaansa varmasti myhäillen tyytyväisenä sitä, että Marian kuoleman jälkeen jälleen protestanttiseksi kää- nnytty Englanti oli heidän hallituskautensa tuloksena en- tistä pienempi nappula Euroopan šakkilaudalla.

Katariina II Suuri (1729-1796)

Katariina Suuri jatkoi hallituskaudellaan pitkää venäläistä modernisaation ja julmien teurastusten perinnettä. Kuten edeltäjänsä Pietari (niin ikään) Suuri, myös Katariina pyr- ki yhtenäistämään Venäjän hajanaista keisarikuntaa, ja kuten vaikkapa Iivana IV Julmalla, myös Katariinalla yh- tenäistämistoimet purkautuivat lähinnä julmana väkival- tana maaorjia kohtaan. Katariina nousi valtaistuimelle edeltäjänsä Pietari III:n kuoleman jälkeen vuonna 1762. Katariina oli kunnan valistusajan hengen mukaisesti saa- nut länsieurooppalaista sivistystä voimallisesti sivunneen koulutuksen, ja niin Voltaire kuin Montesquieukin olivat hänelle tuttuja peruukkipäitä. Tästä huolimatta Katariina päätti suuntaa poliittisesti ennemmin Venäjän keisarikun- nan sisäisiin asioihin, sillä liiallinen eurooppalaistaminen oli varsinkin Pietari Suuren aikaan aiheuttanut närää par- roistaan luopumaan pakotettujen aatelisten parissa.

Katariina olikin varsin tarmokas byrokraatti, ja hänen ai- kanaan Venäjä jaettiin hallinnollisesti eritasoisiin ja -suu- ruisiin kokonaisuuksiin. Samoin tehtiin kätevästi myös ihmisille. Katariina institutionalisoi maaorjuuden niin menestyksekkäästi, että siitä päästiin eroon – tai joudut- tiin luopumaan, näkökulmakysymys – vasta vuonna 1861. Lisäksi Katariina tavoitteli myös aateliston kurittamista ja kategorioimista keski- ja yläluokkaan. Ulkopoliitikassa Ka- tariina ei ollut mikään rauhanomainen monarkkiperhonen, vaan pikemminkin mehiläistsaaritar, joka valloitti kätevästi mm. läntisen Ukrainan sekä Valko-Venäjän. Lisäksi Ka- tariina soti rauhaa rakastavia naapureitaan, ottomaaneja vastaan kahteen otteeseen 1770-1790-luvuilla. Katariinan kovan linjan ”valistuspolitiikka” ei miellyttänyt kaikkia kei- sarikunnan rajojen sisällä eläneitä kansoja.

“Onkin yleisellä tasolla tärkeää havainnoida, että kaikilla his- torian absoluuttisilla hallitsi- joilla on aina ollut kaksi puolta – sivistys ja julmuus ovat aina mahtuneet saman hallitsijan valtaistuimelle. Asianlaita, joka ei kerro vain yksin siitä, että ko- tuoli on yleensä hieman kes- kivertojakkaraa leveämpi.”

Erityisesti kasakat olivat tyytymättömiä kaikenlaisen kes- kusvallan kontrollointiyrityksiin. Vuosina 1774-1775 Ura- lilla harrastettiin kapinahenkistä oppositiopolitikointia muuan Jemeljan Pugatšovin hellän opastuksen viitoitta- mana.

Tämän artikkelin pohjavireen mukaista on, että Katariina päätti ratkaista kapinan perinteisesti: noin 10 000 ihmisen lasketaan kuolleen hänen käskyjensä mukaisesti. Historian suurille ihmisille tyypillisesti myös Katariina oli verrattain ristiriitainen ihminen, sillä huolimatta ihmisten orjuut- tamisesta, kovan linjan valloituspolitiikasta sekä vähäisen- kin poliittisen vastustuksen raa’asta kukistamisesta oli hän myös taiteiden ja tieteiden kannattaja. Onkin yleisellä ta- solla tärkeää havainnoida, että kaikilla historian absoluut- tisilla hallitsijoilla on aina ollut kaksi puolta – sivistys ja julmuus ovat aina mahtuneet saman hallitsijan valtai- stuimelle. Asianlaita, joka ei kerro vain yksin siitä, että ko- tuoli on yleensä hieman keskivertojakkaraa leveämpi.

Lähteet

Simon Sebag Montefiore: Ihmishirviöt (Ajatus Kirjat, 2010)
<http://www.mnsu.edu/emuseum/history/russia/catherine.html> (8. huhtikuuta 2010)
<http://www.zum.de/whkmla/military/18cen/pugachev.html> (8. huhtikuuta 2010)
http://en.wikipedia.org/wiki/Catherine_II_of_Russia (8. huhtikuuta 2010)

vasemmistonuoret
kaduilla ja kabineteissa

ainua tarvitaan, sillä
on hyvä maailma
mahdollinen

vs-vanu.fi vasemmistonuoret.fi

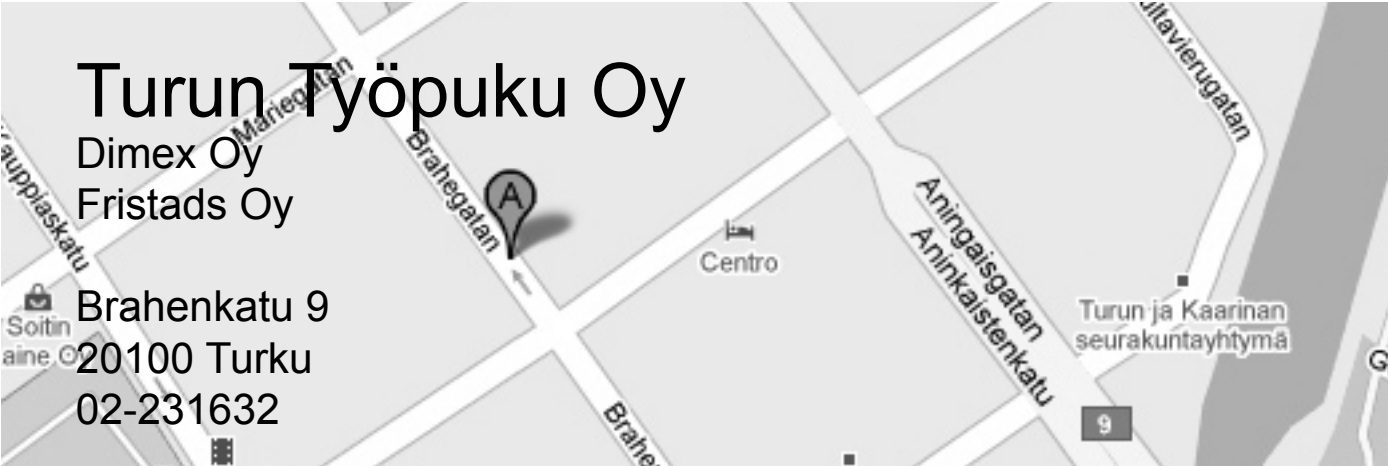
Erikokoisia juhlahuoneistoja
Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka
Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat, sauna

Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@kolumbus.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.
tilausravintola

Turun Työpuku Oy
Dimex Oy
Fristads Oy

Brahenkatu 9
20100 Turku
02-231632

Parasta seuraava?

– mietteitä Suomen kuntarakenteen tulevaisuudesta

Teksti: Jussi Lammassaari

Suomen kuntarakenteessa tapahtuneet muutokset ovat viime vuosina olleet merkittäviä. Valtakunnallisen kunta- ja palvelurakennemuutoksen, eli niin kutsutun PARAS-hankkeen, mahdollistavan puitelain tultua voimaan keväällä 2007 on kuntien määrä Suomessa vähentynyt kolmessa vuodessa 74:llä. Vuoden 2010 alussa Suomessa oli 342 kuntaa. Kuntarakennemuutoksen mahdollistava puitelaki on voimassa vuoden 2012 loppuun. Varovaistenkin arvioiden mukaan Suomessa tullaan näkemään tällä ajanjaksolla vielä toistakymmentä kuntaliitosta. Viidessä vuodessa kuntien lukumäärä Suomessa saattaa siis laskea jopa yli 100 kunnalla.

Suomen kuntarakenne pysyi lähes muuttumattomana 30 vuotta ennen PARAS-hankkeen liikkeelle sysäämää muutosaaltoa. Kolmen vuoden kuluttua tämäkin polku on kuitenkin käyty loppuun. Mitä seuraavaksi? Mihin Suomen kuntarakenne on oikeasti menossa ja mihin sen halutaan menevän? Varmaa on, ettei kuntarakenteen uudistaminen lopu vuoden 2013 alussa. Vaikka PARAS-hankkeen aiheuttamia muutoksia voidaankin pitää merkittävänä, on hyvä huomata, että hankkeen myötä Suomi toteuttaa vain sen muutoksen, jonka muut pohjoismaat toteuttivat jo vuosikymmeniä sitten. PARAS ei poista kaikkia ongelmia. Globalisaatio, väestön ikääntyminen ja julkisen talouden muutos vaativat kuntarakenteen muuttamista myös vuoden 2012 jälkeen.

Vahva kuntarakenne vain aluehallinnon kehittämisenä?

Käytännössä kuntarakennetta voidaan tulevaisuudessa kehittää kahteen suuntaan. Ensimmäinen vaihtoehto on nykyisen kuntarakenteen säilyttäminen, kuitenkin kuntamäärää laskien ja muodostaen kunnista siten entistä vahvempia ja vaikutusvaltaisempia sekä itsenäisempiä toimijoita. Tavoitteet ovat samat kuin nykyisellä kunta- ja palvelurakennemuutoksella: kunnallisen palvelutuotannon turvaaminen ja tehostaminen, yhteiskuntarakenteeltaan tiiviimpien kuntien luominen, sekä kunnallisen itsehallinnon vahvistaminen.

Kuntarakenteen vahvistamista seuraisi todennäköisesti kuntaliitosten jatkuminen. Kuntakoko sekä asukkailla että maantieteellisesti mitattuna kasvaisi huomattavasti. Kunnat muodostaisivat toiminnallisia kokonaisuuksia, joiden pohjana olisivat todelliset työssäkäynti- ja elinkeinoalueet. Mallin etuihin voidaan laskea kuntien hallinnollisen roolin säilyminen ja jopa vahvistuminen sekä alueellisen päätöksenteon pysymisen perustuslain mukaisesti itsehallinnollisesti toimivien kuntien sisällä. Haittoina voidaan pitää päätöksenteon siirtymistä yhä suurempiin kuntayksiköihin sekä yhä useamman nykyisen kunnan häviämistä.

Toinen kuntarakenteen kehittämisvaihtoehto on nykyisten kuntien yhteistyön lisääminen ja kunnissa tapahtuvan päätöksenteon siirtäminen kuntia laajemmille hallinnollisille yksiköille. Tämä vaihtoehto tarkoittaisi lähes kaikkien nykyisin kunnille kuuluvien palveluiden ja päätösten siirtymistä aluehallinnon tasolle. Nykyiset kunnat säilyisivät niin sanottuina lähikuntina, mahdollistaen kuntalaisten osallistumisen alueelliseen päätöksentekoon ja valvoen kuntalaisten etua aluehallinnon tasolla. Mallia otettaisiin Kainuun maakuntahallintokokeilusta. Valtakunnallisesti tämä tarkoittaisi 15 – 20 hallinnollisen alueen perustamista. Etuina olisi kuntaliitosten välttäminen ja useimpien nykykuntien säilyminen, haittoina puolestaan nykyisten kuntien roolin heikkeneminen ja hämärtyminen.

Optimaalinen palvelutuotanto

Kunta- ja palvelurakennemuutoksessa päähuomion on kiistatta varastanut keskustelu kuntien koosta sekä kuntien koon vaikutuksista kunnalliseen palvelutuotantoon. Yleinen näkemys on, että suuremmissa kunnissa palvelutuotanto on tehokkaampaa ja palveluiden laatu korkeampi. Tarkasteltaessa väitteitä tieteellisten tutkimuksen valossa, voidaan kuitenkin huomata, ettei asia ole näin yksinkertainen.

Näkemys palvelutuotannon tehokkuudesta perustuu yksikkökustannusten laskemiseen. Perusajatuksena on, että suuremmissa kunnissa palvelut voidaan tuottaa halvemmalla ja joustavammin. Mitä enemmän tuotetaan, sitä pienemmät ovat yksikkökohtaiset kustannukset. Tutkimustulosten valossa asia näyttääkin olevan näin, mutta vain tiettyyn rajaan asti ja vain tietyillä palvelutuotannon aloilla. Vain perusopetuksessa kunnan koon ja yksikkökustannusten välillä riippuvuus näyttää olevan lineaarista. Sitä vastoin esimerkiksi sosiaalipalveluissa tehokkaimpia vaikuttavat olevan noin 10 000 asukkaan kunnat. Siirryttäessä tätä pienempiin tai suurempiin kuntiin yksikkökustannukset kasvavat. Terveystieteissä tehokkuus näyttää olevan huipussaan noin 30 000 asukkaan kunnissa. Yleishallinnossa asukaskohtaiset kustannukset laskevat 100 000 asukkaaseen asti, mutta lähtevät tämän jälkeen nousuun.

Syitä tähän epäsymmetriseen tehokkuuteen voi olla useita. Taloustieteellisesti tarkasteltuna asia on kuitenkin varsin yksinkertainen. Suurtuotannon etujen myötä yksikkökustannukset laskevat, mutta vain tiettyyn rajaan asti. Kun tehokkuuden maksimi on saavutettu, ei lisätuotanto laskekaan enää yksikkökustannuksia, vaan tuotannon lisäys tuo enemmän kustannuksia kuin säästöjä. Tehokkuus lähtee laskuun. Kunnissa tämä tarkoittaa sitä, että tiettyyn rajaan saakka uudet asukkaat ovat kunnalle hyödyksi, mutta kun tuo raja on saavutettu, tuottaakin jokainen uusi asukas enemmän menoja kuin tuloja. Kuntien kannalta ongelman luokin se, että tuo kehitys on eri palvelujen kohdalla eri tasolla. Samalla tehokkuuteen

vaikuttavat monet muut muuttuvat tekijät, kuten kunnan väestörakenne ja yhteiskuntarakenne. Kehittyypä kuntarakenne suuntaan tai toiseen, yhtä toimivaa mallia tehokkaalle palvelutuotannolle tuskin löytyy.

Demokratian dilemma

Lähes palvelutuotannon tehokkuuden veroinen kiistakysymys on kuntarakenteen vaikutus kunnalliseen demokratiaan. Käytännössä asiaa voidaan tarkastella klassisen demokratian dilemman kautta: pienemmissä poliittisissa yksiköissä kansalaisilla on paremmat mahdollisuudet osallistua itse päätöksentekoon ja valvoa sitä, kun taas suuremmat yksiköt lisäävät päätöksenteon resursseja ja vaikutusvaltaa sekä takaavat kansalaisilla useampia osallistumisen mahdollisuuksia. Käytännössä kysymys tiivistyy siihen, minkälaista demokratiaa halutaan ja mikä koetaan demokraattiseksi. Kysymys on myös yksilön ja järjestelmän sekä päätöksentekotavan ja lopputuloksen vastakkainasettelusta.

Puoluepoliittinen ulottuvuus

Kuntarakenteen tulevaisuus on Suomessa puoluepoliittisesti herkkä aihe. Huhtikuussa 2010 tehdyn kyselyn mukaan eduskuntapuolueiden puheenjohtajien mielipiteet sopivasta kuntamäärästä eroavat toisistaan varsin merkittävästi. Siinä missä vasemmistoliiton ja vihreiden puheenjohtajat halusivat vähentää Suomen kuntamäärän noin sataan, riittäisi SDP:lle, perussuomalaisille ja kokoomukselle todennäköisesti noin 200 kuntaa. Kaikkein herkimmin asiaan suhtautuu keskusta, jolle kuntarakenteen muuttuminen on puolueen tulevaisuuttakin ajatellen merkityksellinen asia – keskustan poliittinen valta kun on aina perustunut kuntavaltaiseen Suomeen.

Historiallisesta näkökulmasta Suomen kuntarakenteen muuttamista voidaan tarkastella keskustan ja varsinkin vasemmistopuolueiden välisenä väsytystaisteluna, jossa keskusta on pyrkinyt säilyttämään kuntakentän entisellään kuntien välistä yhteistyötä lisäämällä ja kuntaliitosten vapaaehtoisuuden puolesta puhumalla vasemmiston pyrkiessä tiivistämään kuntarakennetta kuntamäärää vähentämällä. Nykyistä tilannetta, jossa keskusta on vahvasti kuntaliitoksiin perustuvaa kuntareformia toteuttava hallituspuolue vasemmistopuolueiden ollessa samaan aikaan oppositiossa voidaan pitää hieman ironisena.

Kysymys kuntarakenteen tulevaisuudesta saattaa tiivistyä kevään 2011 eduskuntavaalien tuloksessa. Jos keskusta jää oppositioon, on lähes varmaa, ettei kuntarakenteen muuttuminen jää PARAS –hankkeeseen. Tosin ennen seuraavia eduskuntavaaleja kuntarakenteen tulevaisuus saattaa nousta esiin jo kesäkuussa keskustan valitessa itselleen uutta puheenjohtajaa, varsinkin kun yksi ennakkosuosikeista on puolueen sisällä juuri kuntareformin toteutuksesta kritiikkiä saanut hallinto- ja kuntaministeri.

Vaihtopenkki Granadassa

Teksti ja kuvat: Matias Kallio

Kuvittele mieleesi kaupunki, jossa voit aamupäivän viettää Etelä-Euroopan suurimmilla laskettelurinteillä ja laskujen jälkeen hurauttaa puolessa tunnissa beachille. Varsinaista kaupunkia voi kuvailla seuraavilla asioilla. Ilmainen tapas. 80 000 korkeakouluopiskelijaa Turun kokoisessa kaupungissa. Kosmopoliitti. Hipit ja mustalaiset. Botellon. Flamenco. Sierra Nevada. Alhambra – Nasridien dynastian viimeinen linnoitus. Vapauden, kulttuurin ja opiskelijoiden pääkaupunki. Ciudad de Libre. Granada.

Saapuessani öiseen ja sateiseen Granadaan viettämään ensimmäistä yötäni uudessa asunnossani minä Pohjois-Euroopan mies kuitenkin kirjaimellisesti jäädyin. Kivilatit. Ei lämpöpattereita saati lattialämmitystä. Ulkoa ikkunoiden läpi virtaava luita polttavan kylmä vuorisoviima. Vitivalkoinen nuori mies makuupussissa höyryä hengittäen poskellaan muutama pelon kyynel. Natiseva pinnasänky. Takana neljän päivän karnevaalit Cadizissa ja edessä orientaatioviikko. Viidestoista yö. Espanjan talvi on kylmä, sillä asunnot on rakennettu kestämään lämpöä eikä kylmää niinkuin Suomessa. Veijot kannattaakin ottaa mukaan.

Granada on kaupunki, jossa vaihto-opiskelijatkin useimmiten vaihtavat sanansa espanjaksi eikä syyttä, sillä onhan espanja maailman neljänneksi puhutuin kieli. Ensimmäisinä päivinä tunsin olevani mykkä. Palelin. Jäätymistä

ei kuitenkaan saanut kestää kauan. Ongelmiini oli pakko keksiä ratkaisu. Ostin patterin ja päätin lopettaa englannin kielen puhumisen toistaiseksi.

Asunnon hankintaa ja orientaatioviikkoa

Olin tullut Granadaan jo paria viikkoa aikaisemmin varsinaista orientaatioviikkoa järjestääkseni itselleni asunnon ja matkustellakseni jäljelle jäävän ajan Etelä-Espanjassa. Täällä Granadassa TYS:in roolia hoitaa nimittäin Adam Smithin näkymätön käsi. Suosittelenkin olemaan aikaisin liikkellä hieman ennen lukukausien vaihtumista, sillä tällä tapaa voi valita asunnon ja samalla myös asuinkumppanit kun tarjontaa on vielä enemmän kuin kysyntää. Opiskelijat asuvat täällä useimmiten kimppakämpissä. Lukukausien alkujen ja vaihtumisien aikaan kaupunkien puhelinpylväät ja ilmoitustaulut ovat täynnä ilmoituksia vapaista huoneista -”Se busca un compañero para compartir piso”. Facebook ja internet ovat myös käteviä kanavia kämpän etsimisessä.

Pienen etsimisen jälkeen valitsin mukavan neljän huoneen pison rauhalliselta Pajaritoksen (=pikkulinnut) alueelta kilometrin päästä tiedekuntaa ja keskustaa. Kuvitelkaa – huone keskustassa parin sadan euron vuokralla sisältäen internetin ja ilmaisen opintojen ohjauksen, sillä kämpäkaverini espanjalainen Silvia on töissä tiedekunnan kv-toimistossa. ¡Que chulo! Asuminen paikallisten kanssa helpottaa huomattavasti sopeutumista, sillä kieltä tulee väkisinkin puhuttua ja verkostot ovat heillä valmiina.

Universidad de Granada – Facultad de Políticas y Sociología

Kahden viikon kissanpäivien jälkeen jännityksen sekaiset odotukset opintojen alkamisesta olivat jo olemassa. Varsinainen orientaatioviikko oli lopulta ohi kuitenkin jo neljässä tunnissa. Kaikki tarvittava informaatio kerrottiin intensiivisellä massaluennolla, jonka jälkeen ohjattiin hoitamaan epäselvät asiat tiedekunnan tai yliopiston kansainväliseen toimistoon. Käsitykseni jonottamisesta muuttui. Kulttuuripainotteista ohjelmaa oli kuitenkin järjestetty jokaiselle päivälle, mutta P-klubin kaltaista perehdyttämistä opiskelijaelämään ja yhteisöön ei ollut luvassa. Verkostot täytyy luoda itse, mikä on kuitenkin helppoa johtuen Etelä-Eurooppalaisesta avoimesta mielenlaadusta. Tässä vaiheessa kaikenlainen liikuntatoiminta ja muu ihmisten yhteiselo edistävä aktiviteetti toimii hyvänä väylänä tutustua varsinkin paikalliseen väestöön.

Opintojen aloituksessa kohtasin pientä alkutahmeutta. Opiskelijakortista ei kuulunut mitään kahteen viikkoon, vaikka sen piti olla kv-toimistossa odottamassa valmiina. Myöskin internetissä lähettämäni opintosuunnitelmani oli kadonnut tietotulvaan. Papereita sai toimittaa moneen kertaan moneen eri paikkaan eikä tiskillä useimmiten puhuttu kuin espanjaa. Olin kuitenkin jo etukäteen tietoinen siitä, etteivät asiat tule Andaluciassa hoitumaan yhtä saksalaisen täsmällisesti kuin Suomessa. Turha stressaaminen kannattaa jättää kotiin, sillä lopulta asiat kuitenkin suttaantuvat. "There's no point of crying, if the shit is already in your pants" muodostuikin nopeasti minun ja

kanadalaisen ystäväni motoksi espanjalaisista häslingeistä selviytymiseen.

Varsinaiset opiskelut alkoivat seuraavana maanantaina. Systeemi kurssien valitsemiseen on tehty vaihto-opiskelijalle erittäin mukavaksi, sillä meille annetaan kolme viikkoa aikaa käydä kaikilla mahdollisilla luennoilla jonka jälkeen pitää tehdä kurssivalinnat. Tiedekunnan kurssitarjotin on selkeä ja kattava, mutta kaikki kurssit ovat espanjaksi.

Aluksi kävin kuudella eri kurssilla joista suunnitelin pudottavani pari vaikeinta kurssia pois. Espanjan poliittisen järjestelmän ja puolustuspolitiikan kurssit luovutin parin luennon jälkeen, sillä en ymmärtänyt opettajien andalucialaisesta aksentista juuri mitään. Edellisessä kurssissa lopettamispäätökseen vaikutti myös professorin jatkuva flirttailu jokaiselle naisopiskelijalle, millä oli toki myös omaa viihdearvoaan. Lopulta päädyin kahteen kurssiin omasta tiedekunnastamme jotka ovat "Sistema politica de Unión Europea" (Euroopan Unionin poliittinen järjestelmä 6op) ja "Politica exterior de España" (Espanjan ulkopoliittikka, 6op). Lisäksi otin yhden kurssin paikallisen kaupakorkeakoulun puolelta nimeltään "Economia de Unión Europea" sekä maksullisen kielikurssin. Näistä pitäisi kasaantua 22,5 opintopistettä mikäli pääsen kokeista läpi.

Espanjalainen korkeakouluopiskelu poikkeaa monella tavalla suomalaisesta. Luennot ovat interaktiivisempia ja niitä on huomattavasti enemmän. Professorit vaativat osallistumista myös vaihtareilta, mikä on mielestäni erittäin hyvä asia jotta todella pääsee sisään käsiteltäviin

aiheisiin. Lisäksi tunneilla tehdään käytännön harjoituksia (practicas) jotka ovat pakollisia. Tässä vaiheessa olen muun muassa kirjoittanut esseitä Euroopan Unionin kalastus- ja maatalouspolitiikasta, Lissabonin sopimuksesta sekä Espanjan ulkopoliittikan alueellisista haasteista. Kirjojen lukemista on sen sijaan huomattavasti vähemmän. Monesti on myös tuntunut siltä, että sisällöt ovat pienempiä kuin Suomen vastaavissa kursseissa. Puutteellisesta espanjan kielen taidosta huolimatta opetuksessa pysyy yllättävän hyvin mukana ja joka päivä oppii lisää. Kurssien valinnassa kannattaa erityisesti kiinnittää huomioon puheen selkeyteen.

Andalucialainen elämäntapa ja Granadan parhaat puolet

Granada on kaupunki, jossa on mahdotonta olla viihtymättä. Ensinnäkin kyseessä on kosmopoliitti sivistyksen kehto. 320 000 ihmisen kaupungissa asuu 80 000 opiskelijaa. Joka neljännellä vastaantulijalla on yhteys yliopistoon joko työn tai opiskelun puolesta ja joka kahdeksas heistä on kotoisin Espanjan ulkopuolelta. Universidad de Granadassa on 13 tiedekuntaa ja lähes kaikki tieteenalat ovat edustettuina. 17 % espanjalaisista korkeakouluopiskelijoista opiskelee täällä, joten ystäväystyminen ihmisiin on helppoa sillä lähes kaikki ovat ulkoa tulleina samankaltaisessa tilanteessa. Paikallinen tapa on aloittaa viikonloppu jo torstaina ja jatkaa tästä leppoisassa juhlahumussa koko viikonlopun botellonien ja muiden fiestojen merkeissä. Tosin Erasmus-partyja juhlitaan yleensä jo keskiviikkona, joten mahdollisuudet alkoholisoitumiseen ovat olemassa.

Granadaa kutsutaan Andalucian itsehallintoalueen kulttuurilliseksi kehdeksi ja vapauden kaupungiksi. Kaikki populaarimusiikin genret ovat edustettuina kaupungissa järjestävissä konserteissa. Tämän lisäksi ilmaisia flamencokonsertteja on mahdollisuus kuunnella viikon jokaisena iltana erilaisissa sympaattisissa pienissä tapas-baareissa. Tapaksista puheen ollen, Granada on ainoita maailman kaupunkeja jossa ne ovat ilmaisia. Alle pari euroa maksavan oluen tai tintoveranon kylkeen saa ilmaiseksi erilaisia herkkuja espanjalaisesta keittiöstä kuten esimerkiksi mustekaloja, patatasbravaseja, hampurilaisia tai jamon-serrano kinkkua. Vaa'at menevätkin kuin kuumille kiville läheisessä Corte Ingles-tavaratalossa, sillä jatkuva naposteluhan lihottaa. Kaupungin hintataso on noin puolet halvempi kuin Suomessa.

Oman lisänsä kaupungille antaa puolen tunnin automatkan päässä sijaitsevat ja kaupunkikuvaa hallitsevat lumiset Sierra Nevadan rinteet, jotka vastaavat eurooppalaisesakin mittakaavassa lähes alppeja. Päivä Nevadalla vuokravarustein maksaa noin 60 – 70 euroa ja parhaimpina kevätpäivinä laskeminen on mahdollista vain t-paitaa käyttäen. Lähes absurdia on se, että tästä voi jatkaa autolla lähimmälle Välimeren hiekkarannalle puolessa tunnissa. Sijainti

onkin yksi Granadan vahvuuksista, sillä lähellä on paljon mielenkiintoisia kaupunkeja kuten Cordoba, Malaga, Sevilla, Almeria eikä Madridiin ole kuin viiden tunnin bussimatka. Marokkoon lähtevään laivaankin pääsee parissa tunnissa.

Sacromonten alueella luolissa asustavat kitaraa kantavat rastamullettipäiset hipit koirineen sekä pöhnässä laahustavat mustalaisseurueet valtaavat osan Granadan kaupunkikuvaa. Andalucia kärsii tällä hetkellä koko Läntisen Euroopan suurimmasta työttömyydestä, mutta osasy tähän lukemaan löytyy paikallisten työssäkävien ihmisten mukaan andalucialaisesta ”mañana” mielenlaadusta. Tänäkin kannattaa keskittyä elämään, sillä asiat voi aina hoitaa myös huomenna. Edellinen selittää paljon alueen yhteiskunnallisia ongelmia, mutta myös sitä hymyä ja onnellisuutta, jonka kohtaa joka päivä asioidessaan ihmisten parissa.

Matias Kallio

Kirjoittaja on 23-vuotias Espanjan Granadassa Erasmus-vaihtoaan suorittava kolmannen vuoden poliittisen historian opiskelija, joka suosittelee lämpimästi lähtemään vaihtoon. Hän väittää kolmessa kuukaudessa omaksuneensa uuden käyttökielen, saaneensa lukuisia uusia ystäviä ympäri maapalloa sekä oppineensa uusia asioita elämästä sekä erityisesti sen, että joskus asioiden voi myös antaa olla.

Granada pätkinänkuoressa

Sijainti	37°10'41'N 003°36'03'W
Valtio	Espanja
Provinssi	Granada
Väkiluku	237,929
Pinta-ala	88 km ²
Väestötiheys	2,703.7/km ²
Kaupunginjohtaja	José Torres Hurtado
Sivusto	www.granada.org/

Lähde: Wikipedia

Ohitsekiitäviä hetkiä P-klubissa

MEGALOMANNINEN MAMMA

Teksti: Sampo Peltola

Ayn Rand on Suomessa varsin vähän tunnettu figuuri. Todennäköisesti siksi, että Keisarivenäjällä syntyneen ja sittemmin amerikkalaistuneen kirjailijattaren töistä ei ole suomennettu tätä kirjoittaessa ensimmäistäkään. Randin tuotantoon perehtyneenä en yhtään ihmettele, miksi.

Kun Alisa Rosenbaum sai kuusivuotiaana tietää äitinsä aikeista lahjoittaa hänen vanhat lelunsa hyväntekeväisyyteen, murskasi hän ne isänsä työpajassa höyryvasaralla sirpaleiksi. Venäjänjuutalaiseen kauppiasperheeseen syntynyt tuleva menestyskirjailija oli jo tuolloin sisäistänyt aatteen yksityisen omistuksen vapaudesta – aatteesta, josta hän myöhemmin vuosinaan propagoi paitsi *magnum opuksessaan Atlas Shruggedissa* ynnä lukuisissa yhteiskuntafilosofisissa esseissään.

20-vuosisadan alku ei juuri herkkua ollut Pietarissa asuvalle yläkeskiluokkaiselle Rosenbaumin perheelle. Nälkäänäkevä työväki ei ylempää yhteiskuntakerrosta hyvällä katsonut, ja juutalaisvihalla oli maassa jo ennestään pitkät perinteet. Maailmansodan puhjetessa ja sitä seuranneessa vallanvaihdoksessa Rosenbaumit menettivät sekä

omaisuutensa että kansalaisyhteisönsä. Kandinsa nuori Alisa ehti saada bolsevikkien mylläämässä Petrogradin yliopistossa vain vuotta ennen kuin oppilaitoksen ovet suljettiin lopullisesti ei-työväenluokkaisilta ja juutalaisilta. Tuolloin perhe katsoi parhaakseen lähettää kaksikymmenkesäisen tyttärensä toistaiseksi sukulaistensa luokse Amerikan Yhdysvaltoihin. Venäläistä yhteiskuntaa suuresti vihannut Alisa oli päätökseen mitä tyytyväisin.

Alisa Rosenbaum oli jo kahdeksannesta ikävuodestaan saakka tiennyt haluavansa kirjailijaksi. Laivamatkalla New Yorkiin hän päätti vaihtaa nimensä Ayn Randiksi ilmeisesti suomalaisen kirjailijattaren Aino Kallakselta mukaan, ketä hän nuoruudessaan tiettävästi ihaili. Muutaman viikon päästä Rand teki toisen merkittävän päätöksen: hän jättäisi perheensä ja jäisi lopullisesti Yhdysvaltoihin.

Alkuvuosistaan Amerikassa Rand on puhunut vähän. Tiedetään, että hän matkusti Hollywoodiin ja pääsi paksusta aksentistaan huolimatta kuiskaajaksi harjoituskuvauksiin. Kolmen vuoden sinnittelyn jälkeen hänet huolittiin erään pienen budjetin elokuvan apulaiskäsikirjoittajaksi.

Tuolloin hän myös tapasi nuoren miesnäyttelijän Frank O'Connorin, tulevan aviomiehensä. Pari meni naimisiin kaksi vuotta myöhemmin ja Randista tuli täysvaltainen Yhdysvaltain kansalainen.

Kirjailijan uransa Rand aloitti yskien. Dystopinen proosaruno *Anthem* ja omaelämäkerronnallinen pienoisromaani *We The Living* eivät juuri julkaisunsa aikaan menestyneet, ja elättääkseen itsensä Rand joutui tekemään hanttihommia. Kaikki kuitenkin muuttui Randin saatua ensimmäisen täyspitkän kirjansa valmiiksi seitsemän vuoden urakoinnin jälkeen. Lähes kahdeksansataa sivua pitkä *The Fountainhead* oli pienimuotoinen sensaatio ja toi muassaan taloudellista turvaa ja huomiota. Samoina aikoina Rand lähti mukaan poliittiseen toimintaan tukien äänekkäästi republikaanisen presidenttiehdokkaan Wendell Wilkien vuoden 1940 vaalikampanjaa.

Ayn Rand piti itseään uusromanttisena ja filosofisena kirjailijana. *Anthem* kuvaa tulevaisuutta, jossa kollektivismi on jyrännyt yksilönvapauden niin ansiokkaasti maanrakoon, että jopa sana ”minä” on poistunut käytöstä. *The Fountainhead* taas kertoo näkemyksellisestä arkkitehdistä, joka saa luomuksillaan monokulttuurista ihannoivan New Yorkin liberaalin älymystön vihat niskaansa. Molemmissa korostetaan yksilönvapauden pyhyyttä ja näennäisesti epäitsekkään kollektiivisen hyvinvointivaltioajattelun myrkyllisyyttä, mutta teoksina ne ovat pitkälti henkilöfilosofiaa ja varsin politiikattomia. Samaa ei voi kuitenkaan sanoa Randin neljätoista vuotta myöhemmin julkaisemasta mammuttimaisesta *Atlas Shuggedista*.

Atlas Shugged oli Ayn Randin elämän merkittävin teos ja filosofis-poliittinen kulmakivi. Tuhatkolmesataasivuisessa eepoksessa Rand maalaa viinanväkevän kuvitelman Yhdysvaltojen vähittäisestä sosialisoitumisesta ja sen katastrofaalisista seurauksista. Poliitiikan saralla kunnostautunut Rand kanavoi kirjansa sivuille halveksuntansa aikakauden tasapäistämisyhkymyksiä sekä kristillistä moralisointia kohtaan, suuttuttaen niin vasemmalle päin ajattelevat liberaalit kuin häneen varovaisen myötämielisesti suhtautuneet oikeistolaiskonservatiivitkin. Vastatakseen enemmistön haukkuihin Rand kokosi ympärilleen pienen armeijan nuoria intellektuelleja, jotka seurasivat kirjailijataria opetuslapsen antaumuksella.

Atlaksen jälkeisinä vuosikymmeninä Rand keskittyi lähes täysin poliittiseen kampanjointiin sekä objektivismiksi dubbaamansa yhteiskuntafilosofian täydellistämiseen. Hän hyökkäsi armotta kriitikoitaan vastaan, eikä osoittanut sympatiaa edes häntä ihannoivutta libertaristista liikehdintää kohtaan nimittäen heitä mistään mitään tajuamattomiksi ”oikeistolaishepeiksi.” Rand oli vakaasti sitä mieltä, että legitimiin poliittiseen ajatteluun tarvitsee tuekseen toimivan epistemologian. Käytännössä tämä tarkoitti sitä, että Rand ei sietänyt filosofiansa soveltajia vaan vaati seuraajiltaan ehdotonta kuuliaisuutta. Syn-

teesit sekä rakentava kritiikki närästivät Randia yli kaiken, minkä johdosta hänen kuoltuaan 1982 moni hänen kannattajistaankin huokasi hiljaa helpotuksesta.

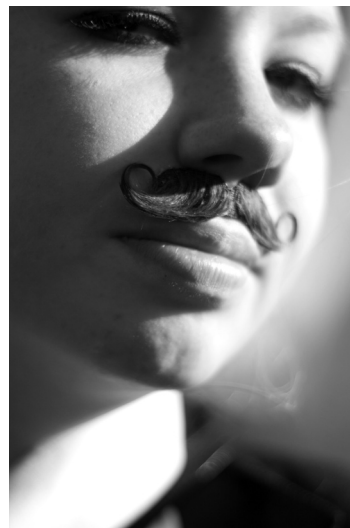
Henkilönä Ayn Rand oli sekä poleeminen että polarisoiva, mutta hänen vaikutustaan amerikkalaiseen poliittiseen ajatteluun ei tule väheksyä. Yhdysvaltalaiset kirjakerhot ovat toistuvasti valinneet *Atlas Shuggedin* vaikutusvaltaisimmaksi kirjaksi heti Raamatun jälkeen, ja lienee turvallista väittää, että Kongressissa istuvista poliitikoista valtaosa on tutustunut (ainakin nimellisesti) hänen tuotantoonsa. Vaikka kirjailijattaren kuolemasta on kohta jo kolmekymmentä vuotta, elää hänen filosofiansa edelleen monien eri instituuttien ja järjestöjen tukemana, ja *Atlas Shugged* on tänäkin päivänä nettikirjakauppa Amazonin 30 myydyimmän opuksen listalla. Euroopassa Randin sana on sen sijaan menestynyt varsin heikosti kiitos sen yhteensopimattomuuden uutta maailmaa pragmaattisemman poliittisen kulttuurin kanssa.

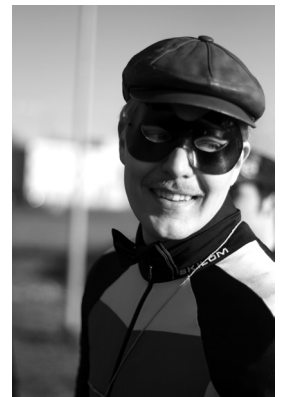
Mikäli historia on armelias Alisa Rosenbaumille, hänen kirjalliset meriittinsä eivät tule peittymään poliittisen polemiikin ja raflaavien puolitotuusien alle. Rand on helpo muistaa vasemmistolaisvihastaan, militantista ateismistaan sekä dogmaattisista julistuksistaan, mutta hänen romaaniensa romanttinen vetovoima, mieleenpainuvat sankarit sekä uskomattoman osuvat aikalaiskuvaukset tahtovat jäädä unholaan. Lukekaa *The Fountainhead* pojat ja tytöt, nääs se on oikeesti hyvä!

Trivial Perseet 25.4 @ Posankka

Kuvat: Sebastian Koskinen

Trivial Perseet 25.4 @ Posankka

Kuvat: Sebastian Koskinen

A black and white poster for Syke's student night. The main text reads 'TURUN OPIKELIJA YSTÄVÄLLISIN YÖKERHO!' in large, bold letters. Below it, it says 'VIIKONLOPPUISIN OPIKELIJAKORTILLA SISÄÄNPÄÄSY ALLE PUOLEEN HINTAAN!' and 'ERIKOISILTOINA SISÄÄNPÄÄSY ENNAKKOLIPUN HINNALLA.' The days 'KE-TO JA SU' are listed above 'ILMAINEN SISÄÄNPÄÄSY (EI KOSKE ERIKOISILTOJA)'. Two callout boxes provide details: 'olemme avoinna joka viikko ke-su klo: 22-04' and 'KE-PE & SU K-18 LA K-21'. The Syke logo is at the bottom, with the address 'SYKE • DANCE CLUB • TURKU • YLIOPISTONKATU 17' and website 'www.clubsyke.fi'.

TURUN OPIKELIJA YSTÄVÄLLISIN YÖKERHO!

VIIKONLOPPUISIN OPIKELIJAKORTILLA SISÄÄNPÄÄSY ALLE PUOLEEN HINTAAN!
ERIKOISILTOINA SISÄÄNPÄÄSY ENNAKKOLIPUN HINNALLA.

KE-TO JA SU
ILMAINEN SISÄÄNPÄÄSY
(EI KOSKE ERIKOISILTOJA)

olemme avoinna
joka viikko ke-su
klo: 22-04

KE-PE & SU K-18
LA K-21

Syke

SYKE • DANCE CLUB • TURKU • YLIOPISTONKATU 17
www.clubsyke.fi

Φ-KLUBIN VARMISTUNEITA TAPAHTUMIA

14.-15.5. Kevätkauden päättäjäiset

11.6 Kesätentti ja tenttikaljat

13.8 Kesätentti ja tenttikaljat

"Ei sammu ahjo, sydän-alani synkän, ei pätsi päässäni jäähdy.

On avaruus yllä ja avaruus alla ja itsessäniikin on ijäisyys" -Eino Leino